IX. évfolyam, 38. szám
1953. szeptember 17

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

Ahol idejében elvégzik az őszi szántást

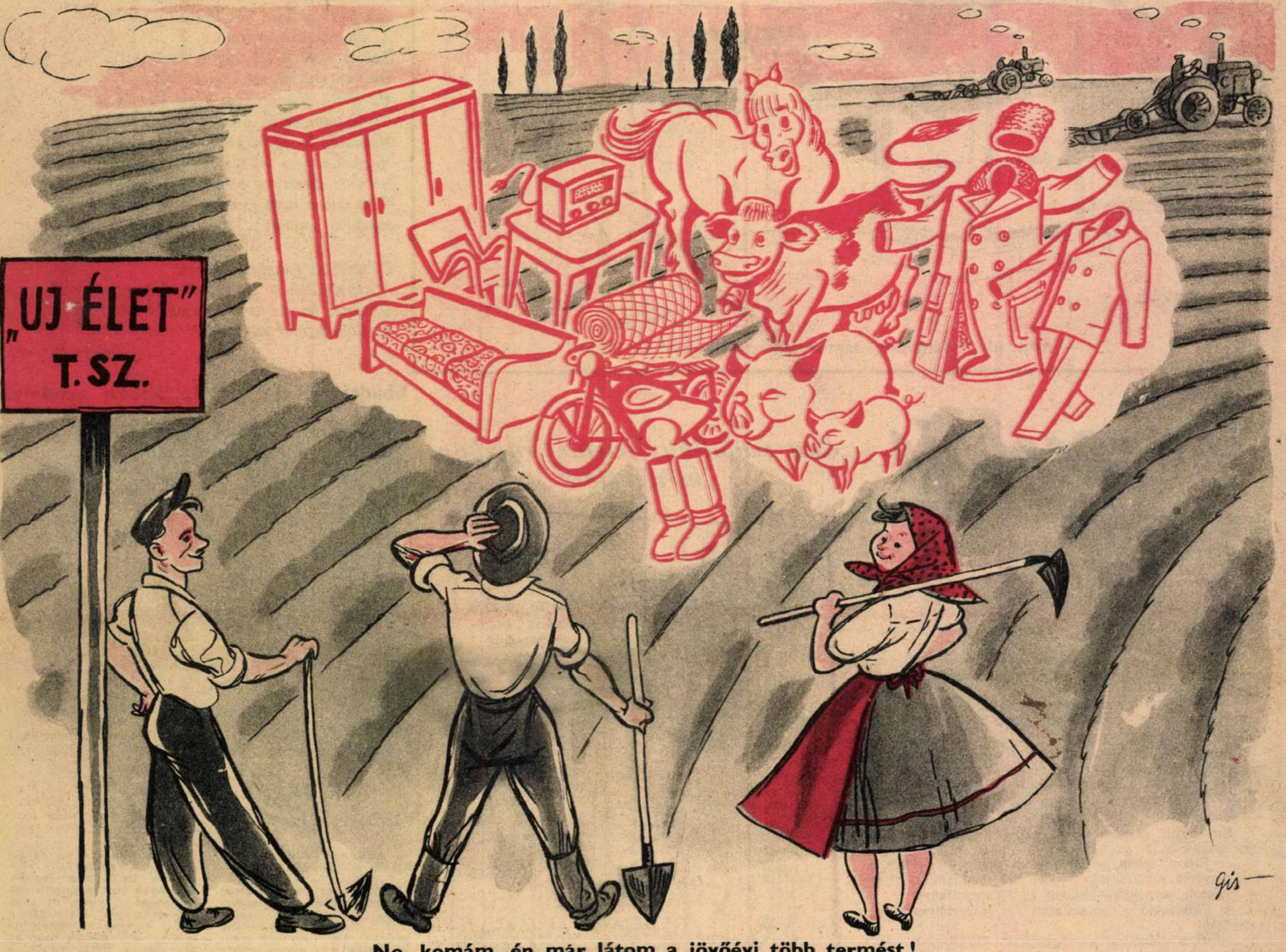

— No, komám, én már látom a jövőévi több termést!
— Én meg már azt is látom, mi mindent vehetünk érte!

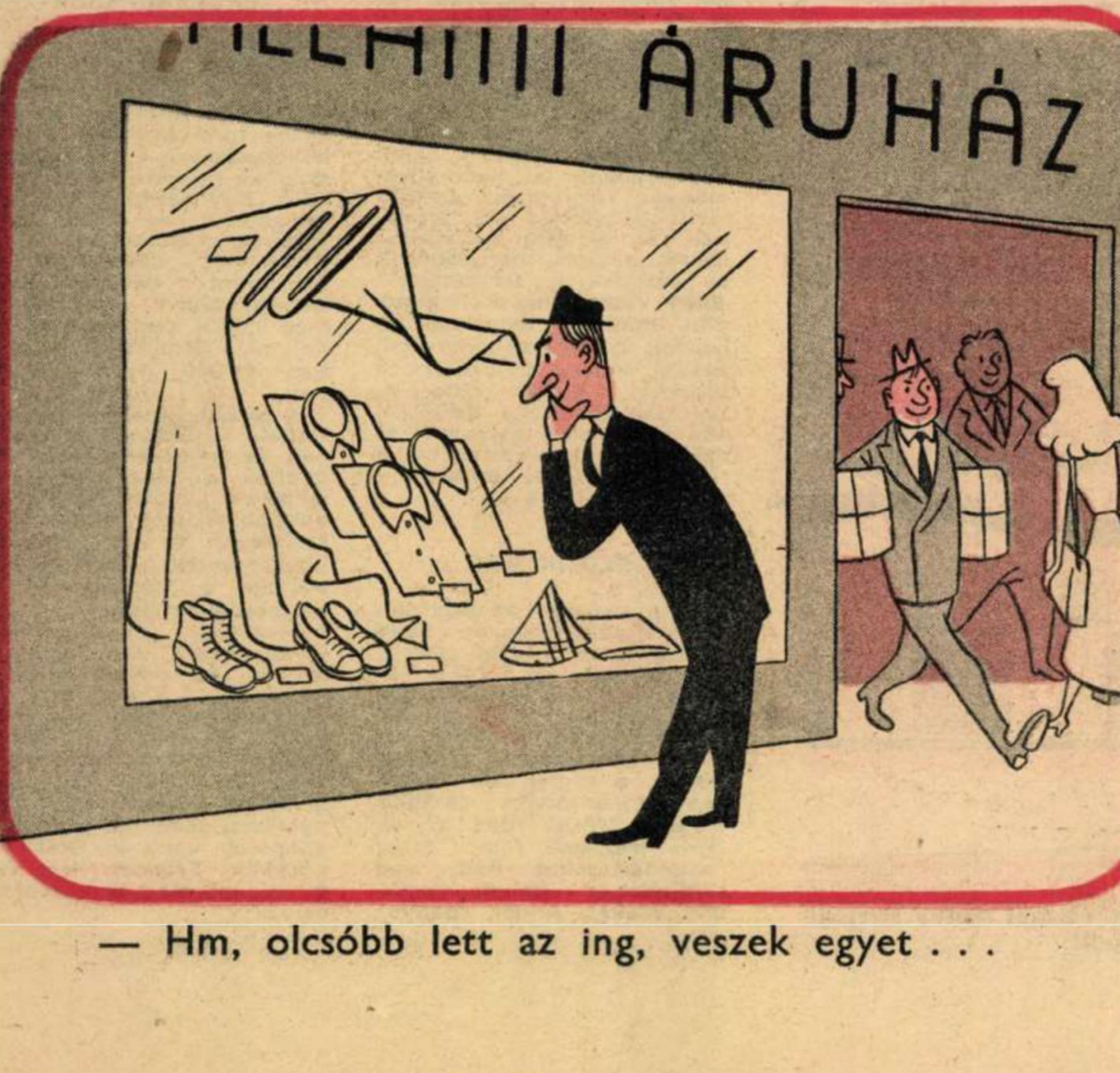

— Hm, olcsóbb lett az ing, veszek egyet . . .

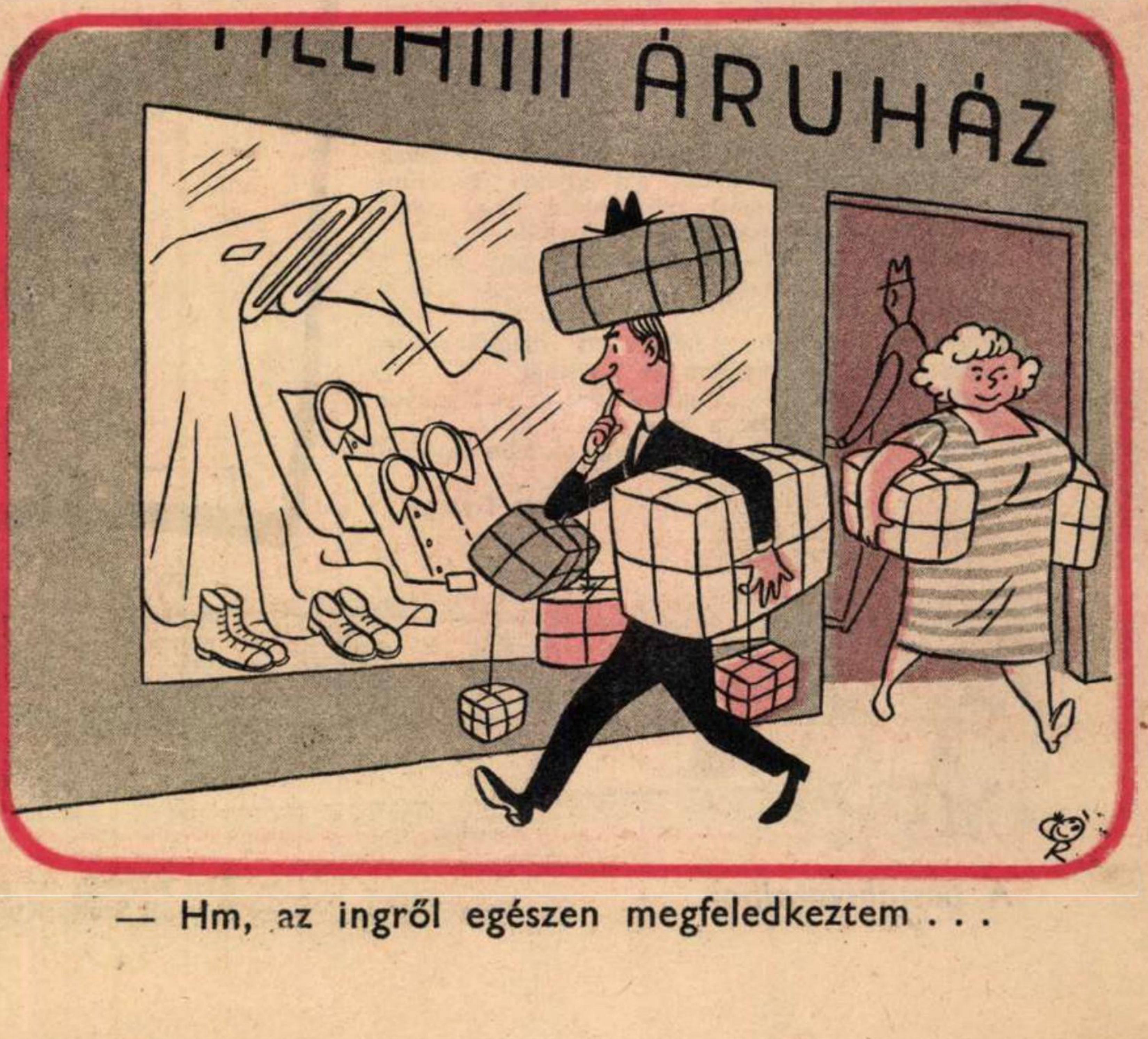

— Hm, az ingről egészen megfeledkeztem . . .

Még mindig ez a helyzet . . .

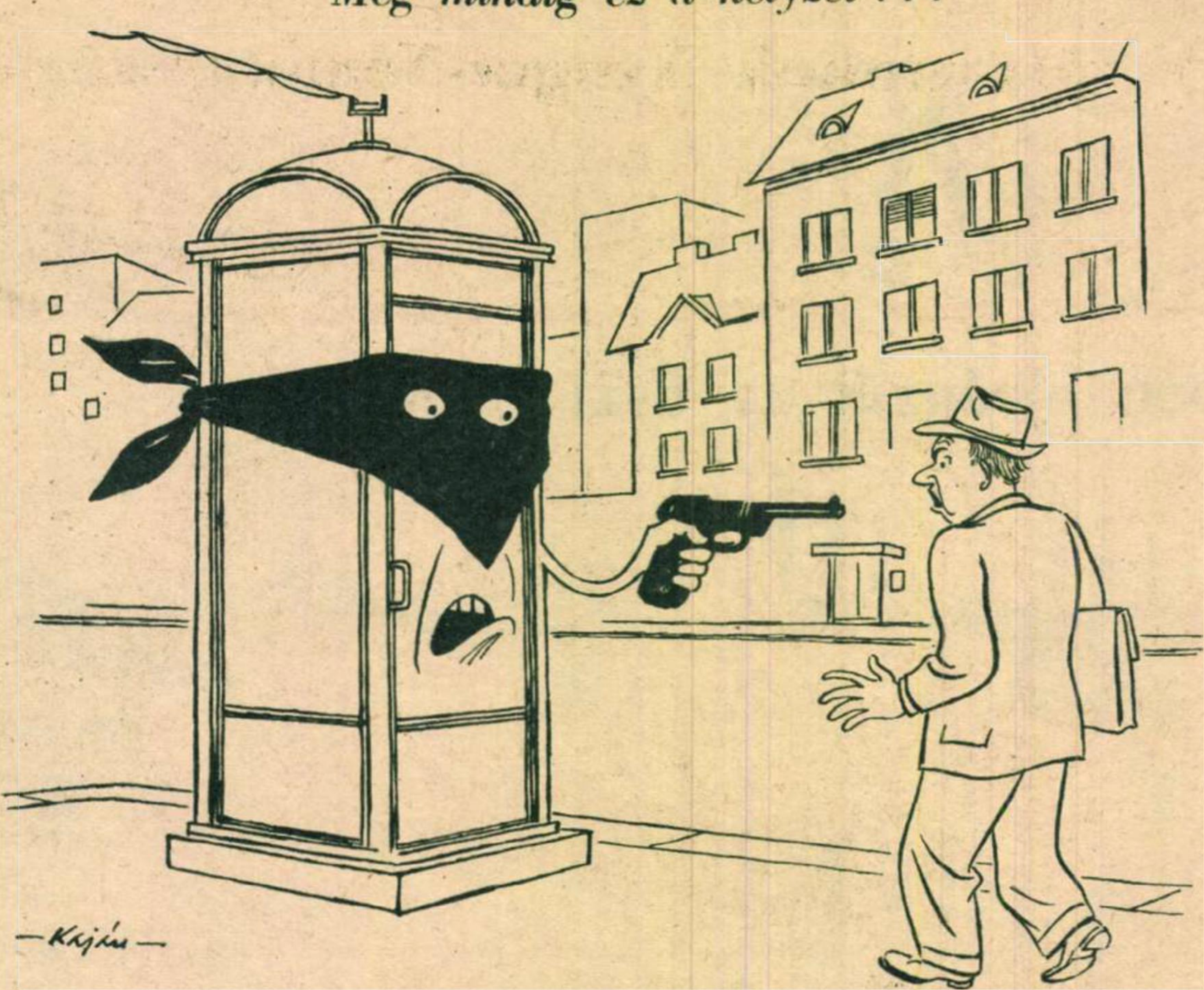

— Adja ide valamennyi tantuszát, aztán kotródjék innen!

Tatarozzák A BUDAPESTI HÁZAKAT

Kapitalista tákolmány, ahol lakom
Panama alul, panama felül
És ami közte van — azt el kell mondanom.
Kész csoda, hogy össze nem dűl!
Csalás az egész! Csalás a habarcs
A tégla, a mész, a cement.
E dicső omladékon először — vagy harminc éve —
A tőkés építész keresett,
Jó üzlet lehetett . . .!
Nyomábalépett a Háziúr:
Ki-be költöztetett, s közben
Emelt . . . emelt . . . emelt . . .
Igy fosztogatta a ház lakóit.
S mit tehettek a prolik . . .?
Százszor kifizették gyatra falait . . .!
De tatarozásról szó sem lehetett . . .!
Ha jött a Háziúr és a házmesternével
Csókoltatta kezét, a lakók undorral
Húzódtak be és irtózták
Kegyetlen torz fejét . . .
Sokszor szerettem volna háza lenni,
S ha látom, mint jó rokon,
Nyakába omlani . . .

*

Üdvözöllek kormányrendelet!
A nép állama — valóságos varázs . . . —
Új életet teremt az újjászépült házban . . .!
— Nálunk már elkezdődött a tatarozás!

Balogh Sándor

Apró TRAGÉDIA

Kakasszékit, a Bámexbumfért kitűnő igazgatóját már hetek óta kerestem egy igen fontos ügyben, de sosem találtam benn a hivatalában.

Valósággal bujócskát játszottunk, de mindig ő bujt el előlem és mindig én kerestem.

Akkor aztán telefonon próbáltam elérni és párnapi sikertelen próbálkozás után, egyszercsak mégis megtörtént a lehetetlen.

— Kakasszéki. Tessék, — mondta egy barátságtalan férfihang.

— Végre! — sóhajtottam fel magamban és szebb volt nekem ez a barátságtalan férfihang a legszebb női suttogásnál.

— Halló! — türelmetlenkedett a kitűnő igazgató, pedig a meglepetés okozta némaságom, egy, legfeljebb két pillanatig tartott.

Röviden elmondtam az ügyemet, nem akartam hosszú ideig feltartani. Csendben végighallgatott, aztán még barátságtalanabb hangon így szólt:

— Mindent tudok. Átadom önt az igazgatóhelyettes kartársnak, ő majd elintézi. Jónapot.

Egy kicsit várnom kellett, amíg átkapcsoltak, aztán újra elszajkóztam az ügyemet.

— Értem, értem, — dalolta az igazgatóhelyettes, — a főkönyvelő elvtárs már többet tud mondani, mint én! — biztatott sokatigérő hangon és átkapcsoltatott.

A főkönyvelő átkapcsoltatott a főosztályvezetőhöz, mondván:

— Ő a referense az ügynek . . . (krákogás) tudvalevőleg . . .

A főosztályvezetőnél már belezavarodtam a mondókámba, az ügyem végét mondtam el először és végén az elejét. Megpróbáltam aztán érthetően megmagyarázni, de akkor már én sem tudtam teljesen, hogy mit akarok és homlokomon gyöngyözni kezdett a verejték.

A főosztályról átkapcsoltak az egyik osztályvezetőhöz. Minden kezdődött elölről. Most már hebegtem és sehogyse jutott eszembe anyám leánykori neve, nem tudom hogyan, de mindig egy kalaposmester neve ötlött az agyamba . . . De azért elmondtam, amit el akartam mondani és abból minden valószínűség szerint ki lehetett hámozni, hogy nem vagyok teljesen hülye.

Az osztályvezető roppant kedves volt, azonnyomban átkapcsoltatott a csoportvezetőhöz, aki egy-két összefüggéstelen mondat után mindjárt azt mondta, hogy „áhá" és aztán megkért, hogy maradjak a telefonnál.

És maradtam. Egyszercsak megszólalt egy hang a telefonban:

— Vancák.

— Hogyhogy Vancák? — kérdeztem megdöbbenve, aztán eszelősen ordítani kezdtem az ügyemet.

— Kérem ez a porta! — vágott közbe az a bizonyos Vancák és sértődötten letette a kagylót.

Kidobattak a portással. Már ezt is el lehet intézni telefonon.

Mikes György

Egy sematikus jelentés rajzban „kiértékelve"

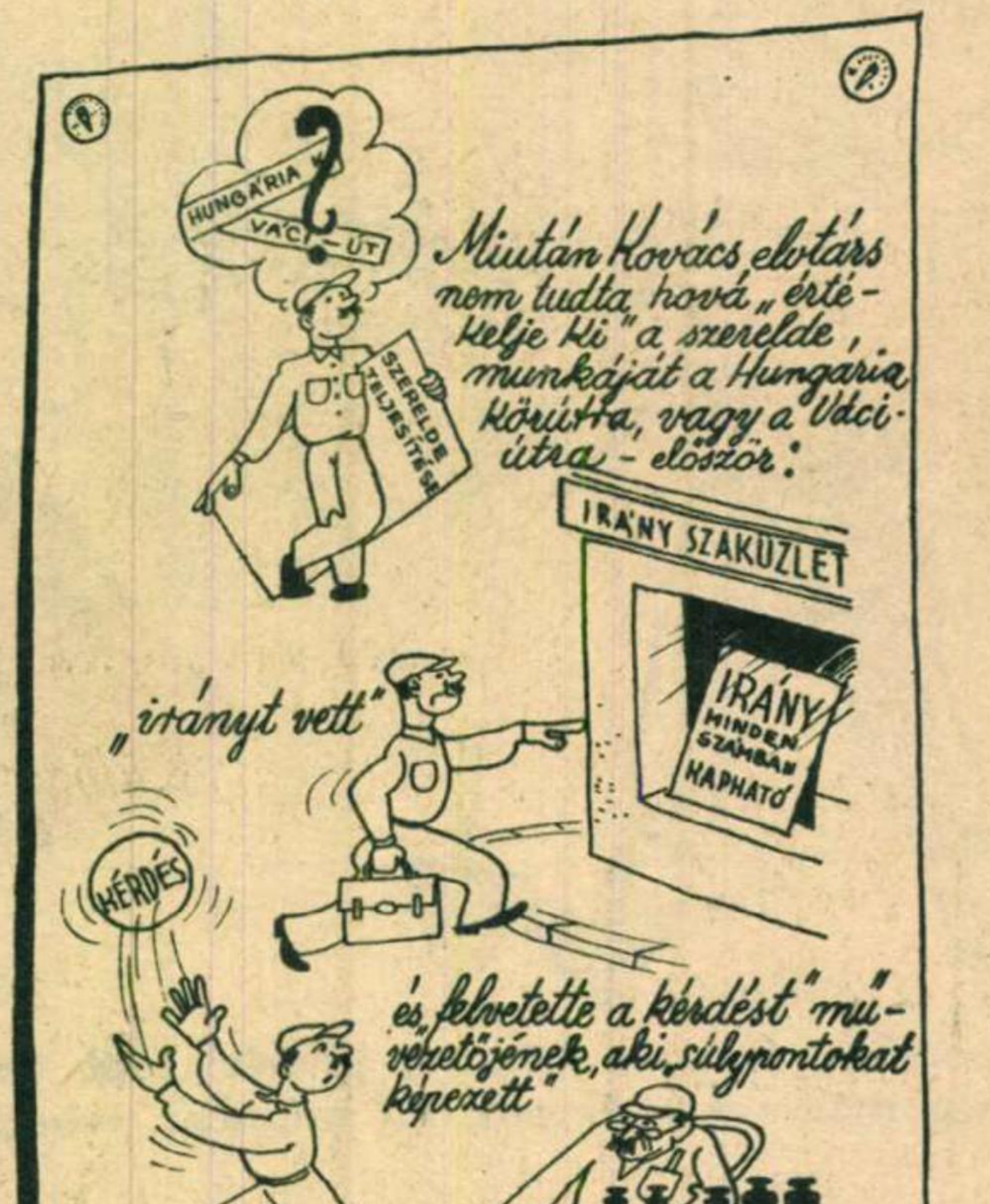
HUNGÁRIA
VÁCI ÚT
SZERELDE TELJESÍTÉSE
Miután Kovács elvtárs nem tudta hová „értékelje ki" a szerelde munkáját a Hungária körútra, vagy a Váci-útra – először:
IRÁNY SZAKÜZLET
IRÁNY MINDEN SZÁMBAN KAPHATÓ
„irányt vett"
KÉRDÉS
és „felvetette a kérdést" művezetőjének, aki „súlypontokat képezett"
és megmutatta a „döntő"-szempontot" – amit
KITÁRGYALÁS
SZEMPONTOK
után „le kell vinni" a munkapadokig.
Schwott

Ebadták és az új közlekedési rendelet

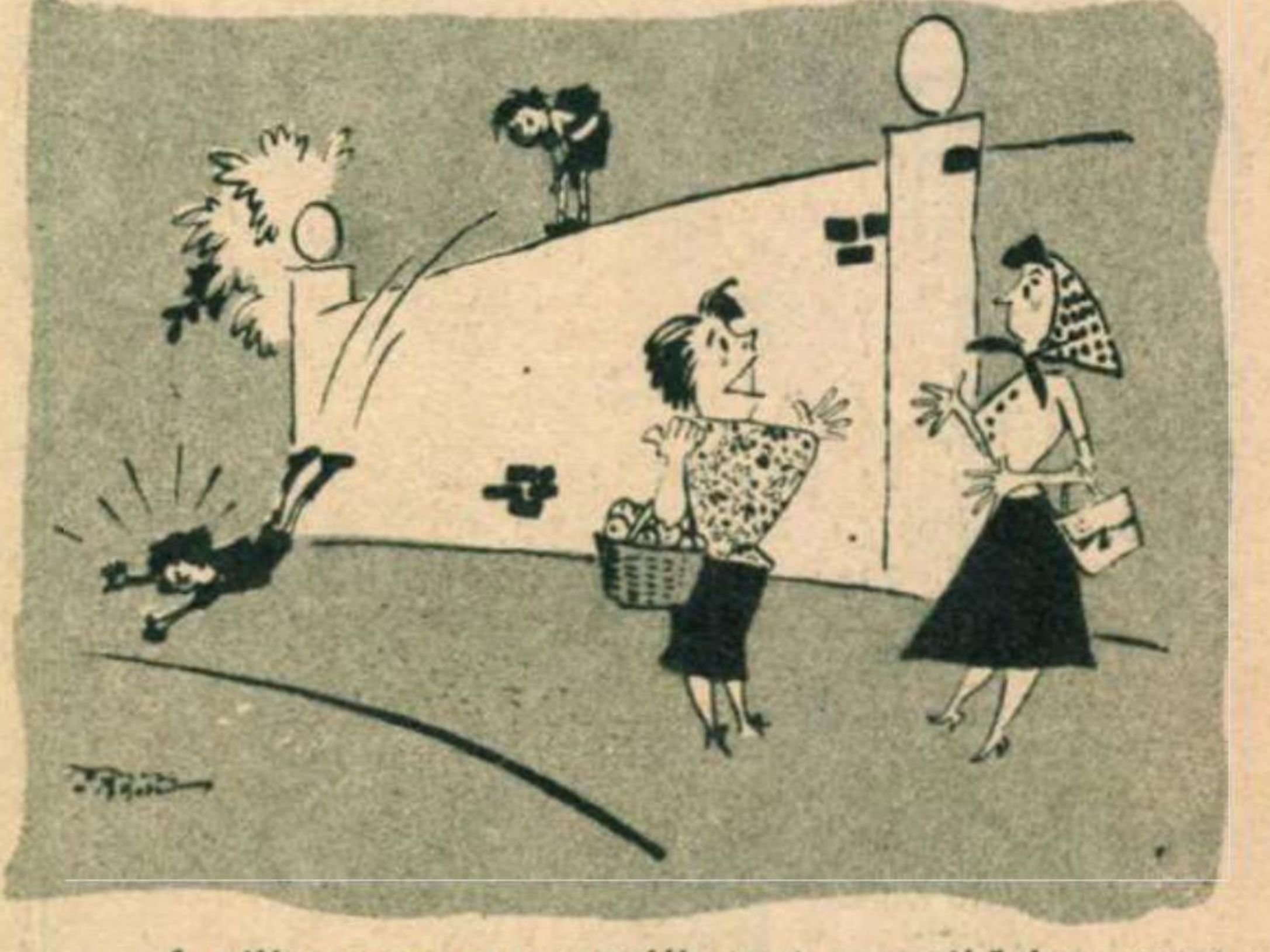

— A villamoson nem ugrálhatnak menetközben, mert elöl-hátul zárva van az ajtó . . . Hát hol ugráljanak szegénykék?

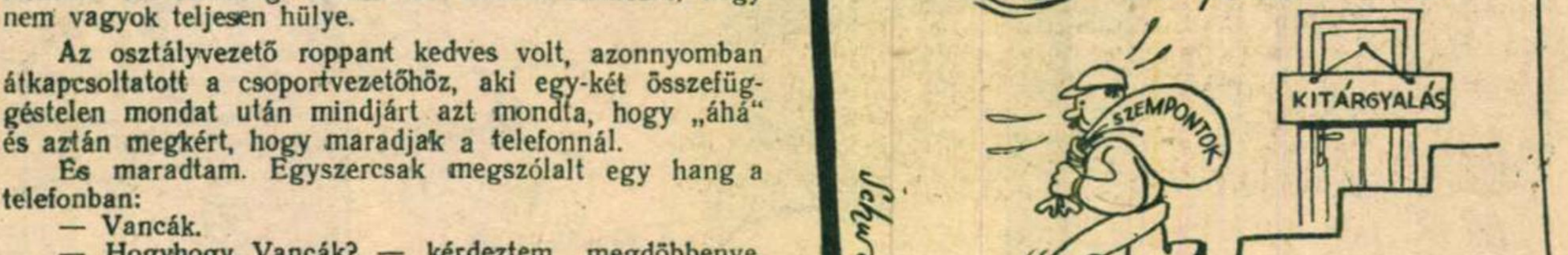

A postahivatalban

— Még jó, hogy ezt az egy ablakot nyitva tartják!
— Muszáj! Szellőztetni is kell!

Heti Krónika

AURAND TÁBORNOK NYILATKOZIK

A régi vicc szerint a nyugalombavonult táborszernagy „őexcellenciája" unalmában lírai költeményeket próbált írni. Amikor megkérdezték tőle, hogy megy a versírás, bosszankodva legyintett: „Rosszul! Elkezdek egy lírai verset írni és a végén mindig egy hadparancs lesz belőle . . ." Körülbelül így járt Aurand amerikai tábornok is, de nem egészen így. Ő unalmában nyilatkozatokat ír a San Francisco Chronicleba és a végén mindig vérszomjas aljasság lesz belőle. Legutóbb például ekként nyilatkozta el magát: „Az Egyesült Államoknak a harmadik világháborúban kizárólag emberéleteket nempedig anyagi javakat kell pusztítaniok. Erre a legalkalmasabbak a nemhagyományos fegyverek: a baktériumhadviselés és általában az élettani hadviselés összes módjai, mérgesgázok és atomfelhők terjesztése." Éhes disznó makkal álmodik unatkozó amerikai tábornok baktériumháborúval, pestis-, kolera- és tifuszbacilusokkal. Aurand tábornok úgy látszik nincs tisztában álmainak veszélyességével és reménytelenségével; mert ha tisztában volna, inkább — makkal álmodna . . .

PEDZIK MÁR

Régi panasza az Egyesült Államoknak, hogy az atlanti országok nem elég harciasak. A tüzes és türelmetlen Dulles gyakran feltette a keserű kérdést: „Hát szilvalé folyik az önök ereiben?" Ez a szilvalé-probléma azonban immár a multé. Ha Dulles ma indián-módra földhöz nyomott füllel fülel az atlanti országok felé, szilaj csatakiáltásokat hall, vad szitkokat és rettenetes fenyegetőzéseket. Angol, spanyol, francia, német, olasz és jugoszláv káromkodások röpködnek az atlanti légben. Dullesnek egy pillanatra felcsillanhat a szeme; de csak egy pillanatra. Mert bár a szilaj hangok kétségtelenné teszik, hogy pedzik már az atlantiak a harciasságot; a fülelő Dulles mégis gyorsan bedugja a fülét. Az általa oly hőn áhított és végre kitört atlanti csatazaj ugyanis — Trieszt, Gibraltár és a Saar-vidék körül dúl és fentemlített államok egymást fojtanák meg egy kanál Atlanti Óceánban . . .

BARLANGLAKÓK

Spanyolországban, mint a Solidaridad Nacional című lap írja, a lakások havibére magasabb, mint a szakmunkások havi keresete. Ennek következtében Spanyolországban rengeteg a barlanglakó. Egy jezsuita pap így nyilatkozott az Arriba című lapban: „Láttam ezeket az embereket. Rosszabbul élnek, mint a barmok, olyan helyen, ahová egy öszvért még bottal sem lehetne behajtani." Magában Madridban 11 000 ilyen „lakás" van.

A történelemelőtti időkben laktak legutóbb barlangokban az emberek. Aztán feltalálták a házépítést és az emberek előjöttek a barlangokból. Azután feltalálták a fasizmust és az emberek visszamentek a barlangokba. Persze a történelemelőtti barlanglakók és a mai spanyolországi barlanglakók sorsa azért nem egészen azonos. Az őskori barlanglakók sorsa — jobb volt. Ők legalább nem ismerték Francót . . . Az őskori állapotban kínlódó spanyol barlanglakó keserűen sóhajt fel: „Azt olvastam valahol, hogy Spanyolországban ma középkori állapotok vannak. Ezek túlbecsülik Francót. Hol vagyunk mi még a középkortól . . ."

Az én borbélyom

Hogy milyen ember? Haaj!...

Olyan, hogyha minden borbély ilyen lenne, már régen általánossá vált volna a szakáll- és a remetehajviselet, és még évek mulva is, a megszépítő messzeségből, iszonyodva gondolna mindenki az utolsó alkalomra, amikor borbély marka közt volt.

Hát ilyen ember.

Szerencse, hogy csak egy van belőle és az is az enyém. Nem az a szerencse, hogy az enyém, hanem az, hogy csak egy van belőle. Úgy tettem rá szert, hogy mintegy tíz évvel ezelőtt az ő saját cégére alatt működő üzletébe jártam harcolni szőrzeti kinövéseim ellen, mikor azon a környéken laktam. Azóta környékek, lakások, üzletek és az ezekkel járó személyi és politikai viszonylatok is szerencsésen megváltoztak.

Látszólag ő is nagyon megváltozott.

Mikor először léptem be ebbe a hozzám legközelebb eső szövetkezeti boltba a már fent ismertetett ténykedésre, még nem sejtettem, hogy a „fejemmel játszom", ahogy állatszelidítő körökben neveznék a fenevad torkába való bekukkantást. Megismertük egymást, bár mint mondottam, látszólag ő is nagyon megváltozott.

Hova lett a viselkedéséből, a modorából a felülmulhatatlan „bűbáj"! Nincs előreköszönés, ha belépsz! Jó. Helyes. De visszaköszönés sincs a részéről, köszönhetsz neki ahogyan akarsz.

Vagy, például, el van éppen foglalva mással. Jó, van itt szék, addig leülhetsz. Igen, de nincs kínálás! Állhatsz, mehetsz, visszajöhetsz, de végleg el is mehetsz, nem ejt rabul többé csábszavakkal, szabad vagy. Ha mégis öntevékenyen leülsz, megvetően néz keresztül rajtad.

Ilyen viszony van most köztünk.

Azt még elintézi, — bár ne tenné! — hogy a régi ismeretség kedvéért az ő kezébe kerüljek. — Mindjárt!... — böki felém megvetően, ha mégis leültem várni, mikor mindegyik szaktársa foglalt. És ezzel odaszegezett a székhez, nem sérthetem meg, hogy bármelyik másik szakmabeliben való vágyakozásomat tettekkel is bizonyítsam és annak az ollója alá hajtsam a fejem.

De íme végzett és rámnéz. Ez egyúttal a felszólítás is, hogy jöhetek, mintha csak mondaná, hogy: — gyere te senki! Azt is megteszi, — ezt a szokást valami rejtélyes okból nem hagyta el — hogy a széken megfordítja a bőrpárnát. De ahogyan ezt teszi, ahogyan belepuffantja a székbe, hogy csak úgy porzik, ebben mindkettőnk részéről benne van a gondolat, hogy jól elő van készítve a talaj számomra.

Aztán nyír. És most hosszú perceken keresztül azt érzem, hogy valami — fésű, olló, gép — kapar, szúr, tép, koppan a fejemen.

Nyír, nyír és az az érzésem, legszívesebben „kinyírna".

Mi baja ennek a boldogtalannak? Míg koppaszt és ollója a fülemet veszélyeztetve csattog és süvít, arra gondolok, hogy ezután borravalóval kellene biztosítanom testi épségemet, ezt a csökevényt biztosan nem irtotta még ki gondolatvilágából. De aztán meggondolom, nem, éppen elég szégyelnivalója van már eddig is velem szemben, elég lesz neki, egy évi önutálat, ha egyszer lelkiismeretfurdalása támad...

Végzett. Egy kézitükröt tart a fejem mögé, hogy: — nézd meg mit műveltem, légy megelégedve, ne legyenek kétségeid! Itt van az a ritka pillanat, amikor hátulról is láthatom a fejem. Jó, rendben van, olyan amilyen, mármint a fejem, nincs nagy választék, ez az egy van. De, ha a frizuráról van szó, azt kár ennyire mutogatni. Megnézem és arra gondolok, szerencse, hogy remélhetőleg hamarosan „kinövi magát".

— Ez munka, mi! — mondja, de nem mint kérdést, hanem mint megállapítást. — Újabb csapás az ellenségeinkre... — teszi hozzá félreérthetetlen pimaszsággal.

És most megdöbbenhetsz attól, amit látsz! Látod a fejed a tükörben hátulról, eddig nincs nagy baj, már mondtam, csak az időre kell bízni, hogy rendbejöjjön, de látod az övét elölről a sunyi, gyáva vigyorával, és látod belülről... Belülről!

Ronda ember. Szerencsére — mint már mondottam — csák egy van belőle és az is az enyém...

Sándor József

Az életből ellesve

A Pozsonyi-úti KÖZÉRT-ben történt.

Egy szimpatikus fiatalember nyugodtan, tolongás nélkül megvárta, amíg rákerült a sor és szerényen odaszólt az alkalmazottnak:

— Kérek egy félkiló kenyeret.

Nyissz, a kenyeret kimérték, fiatalember megkapta a blokkot, fizetett, a blokkot lepecsételték, hogy érvényes legyen, fiatalember elment a kiadóba, aholis kiadták neki a kenyeret. Papir nélkül, ahogy illik. A vevő szerényen szólt újra:

— Szíveskedjék becsomagolni, kérem.

Az alkalmazott udvariassan csóválta a fejét:

— Nem lehet. Nincs papir.

— Kérem a panaszkönyvet — mondta halkan és szerényen a vevő.

A vállalatvezető már hozta is a hatalmas panaszkönyvet. A vevő szó nélkül kitépett egy oldalt a panaszkönyvből, panasz nélkül becsomagolta a kenyeret a tiszta papirba és elhagyta a helyiséget.

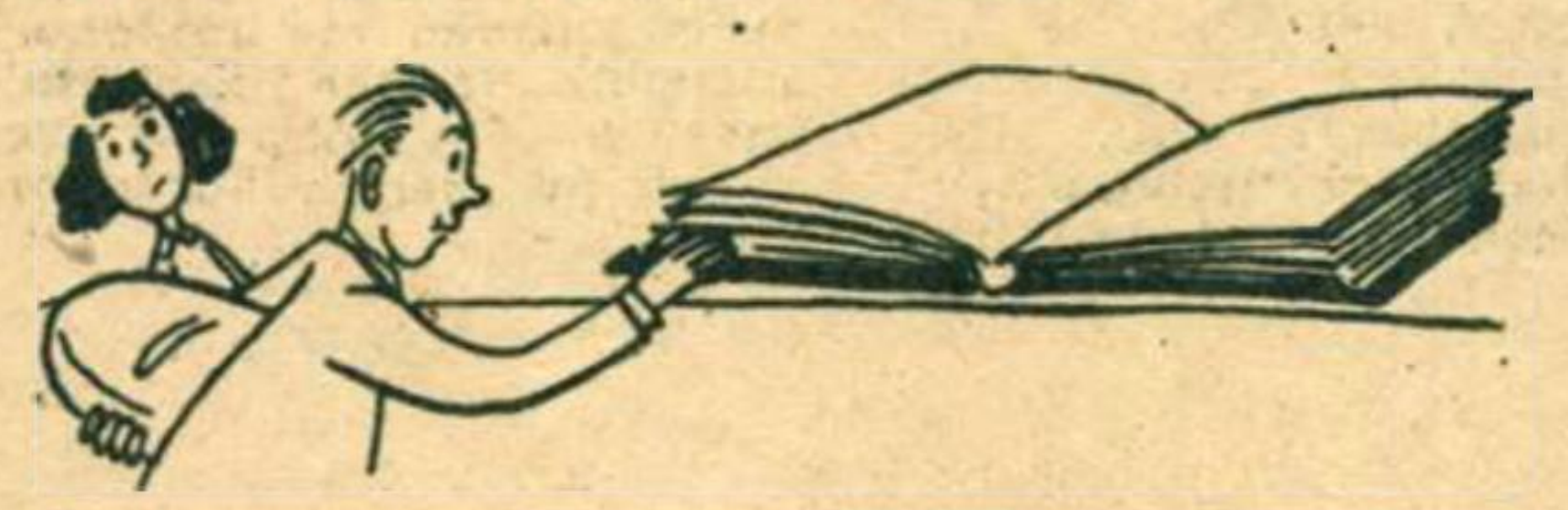

Így választottak Nyugat-Németországban

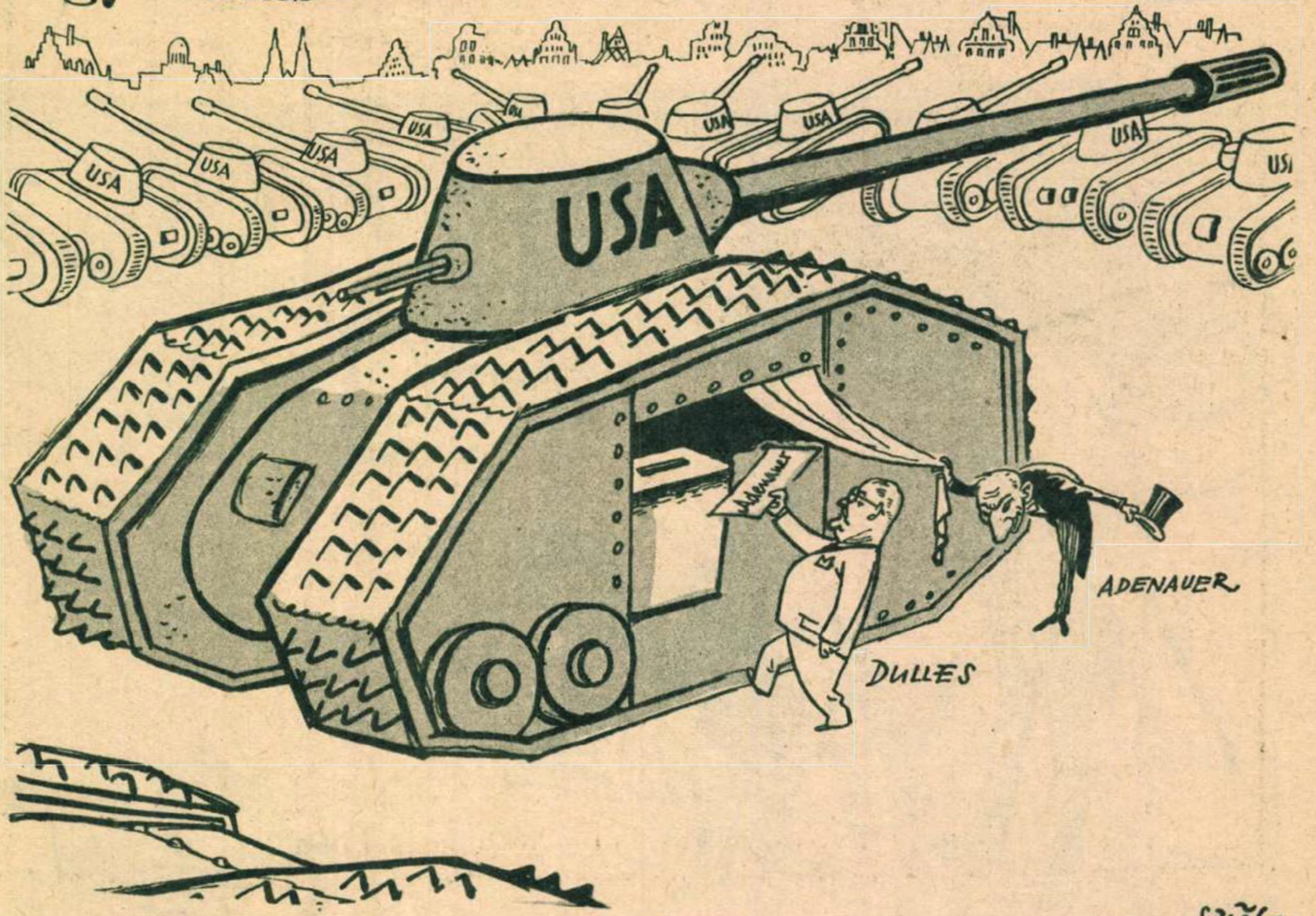

A döntő szavazat

A türelmetlen traktor és a lusta gazda

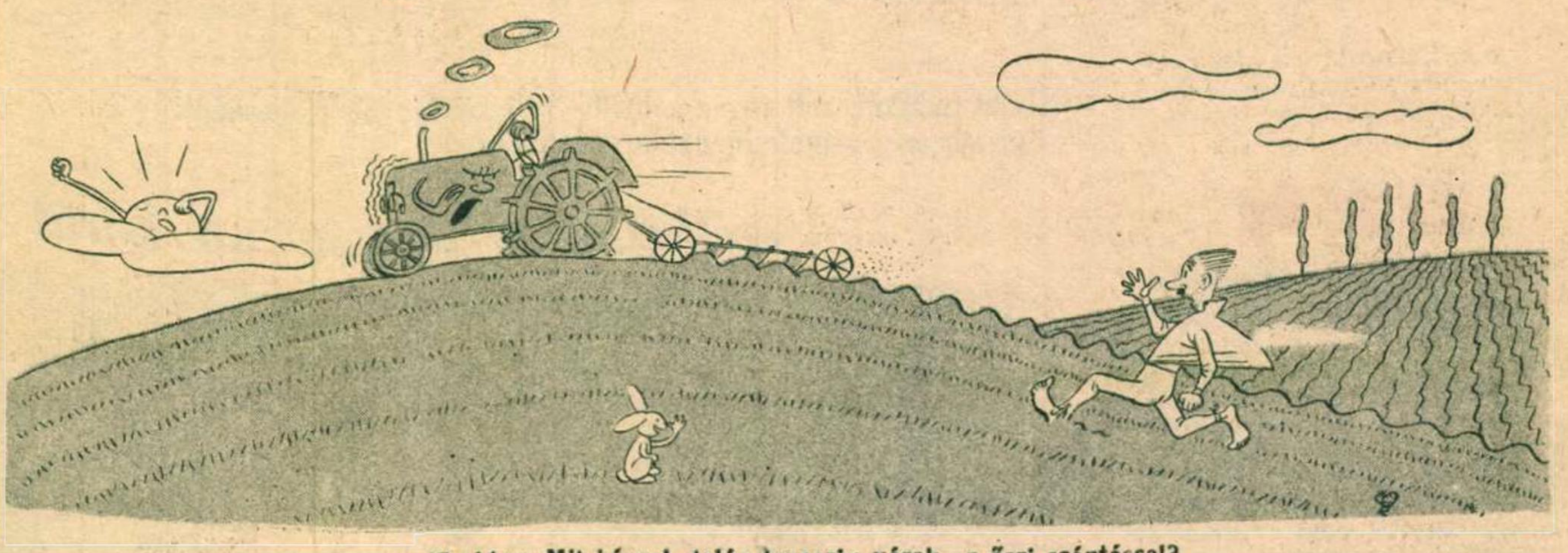

Traktor: Mit képzel, talán tavaszig várok az őszi szántással?

Különös látogató

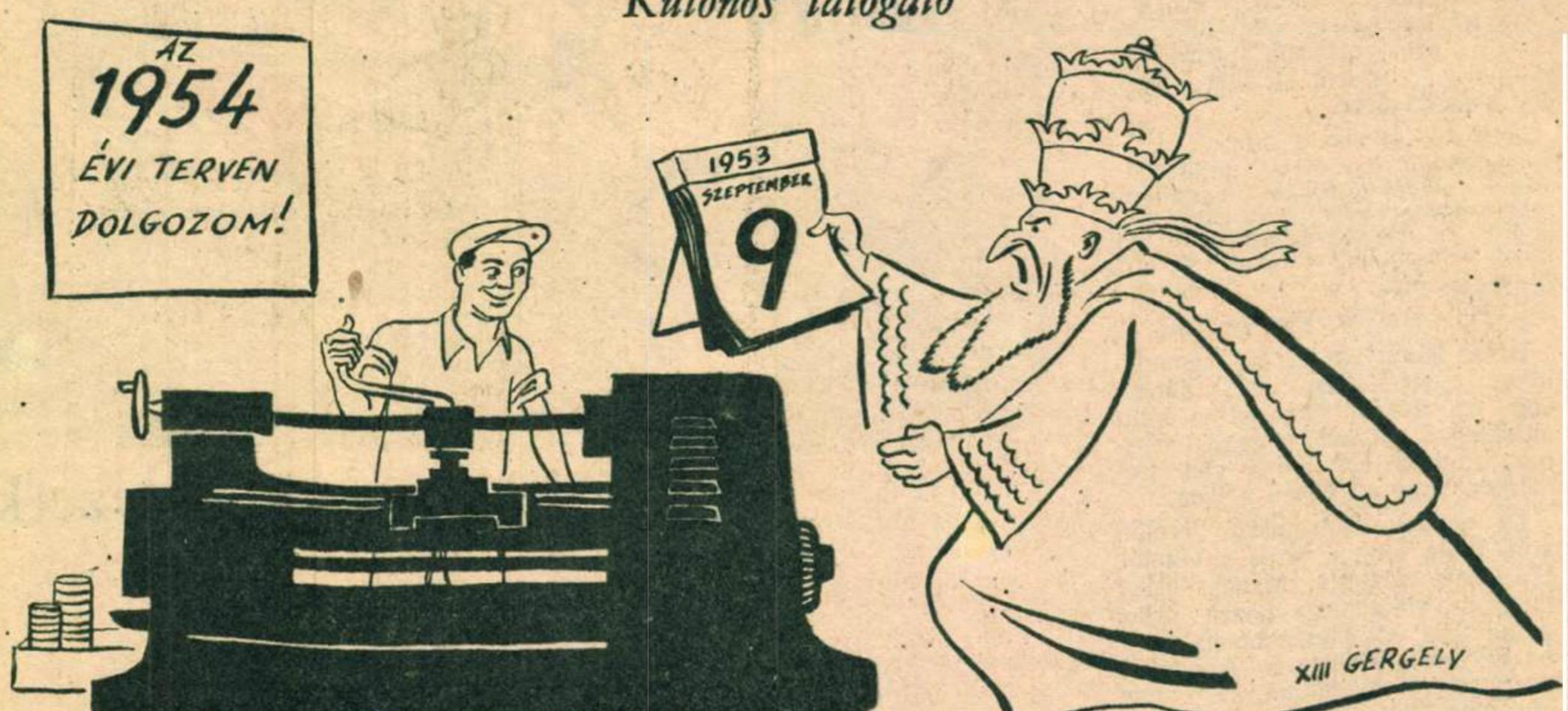

XIII. Gergely: Fel vagyok háborodva... Maguk semmibe se veszik a naptáramat!

Megkezdődött a kacsák és pulykák tömése

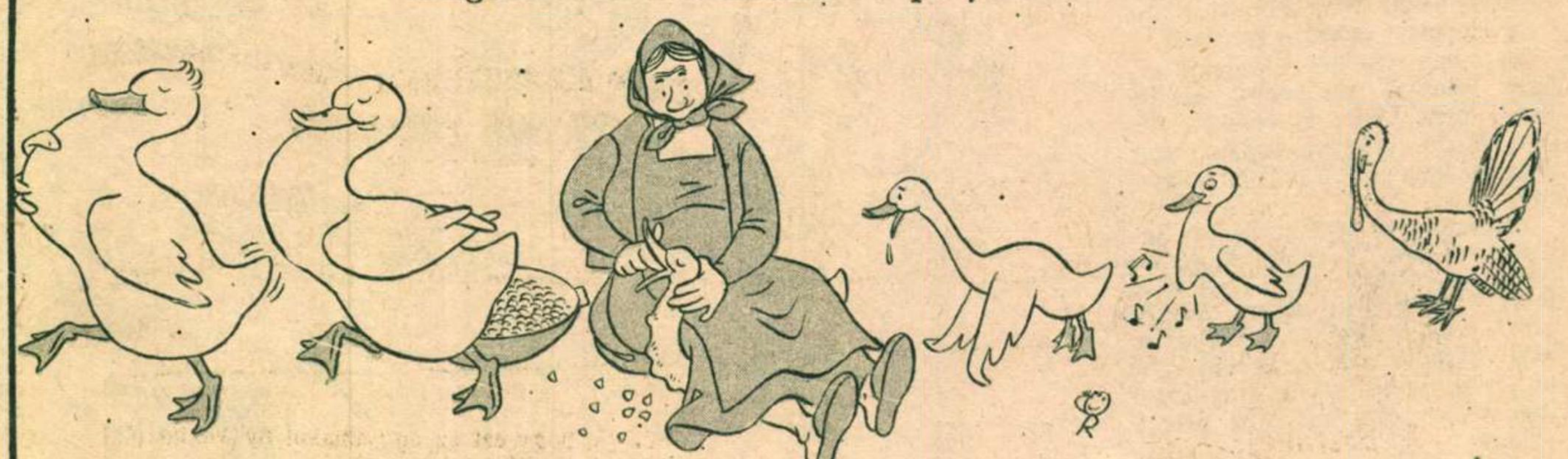

Ahogy mezőgazdasági ismeretekben járatlan rajzolónk elképzeli.

Nem egyszerű vállalkozás

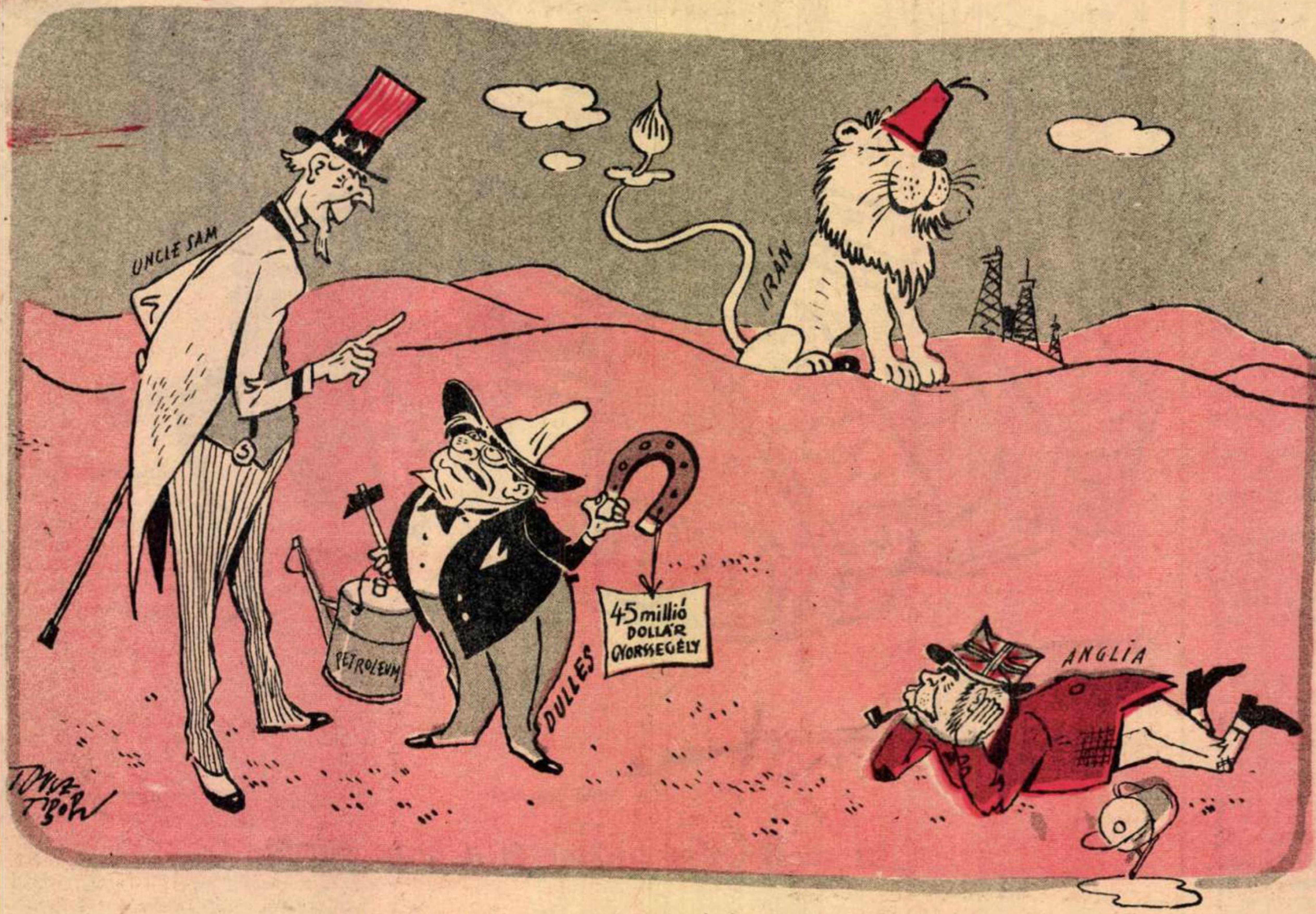

— Hadd halljam, mit fogsz csinálni az oroszlánnal, Dulleskám?
— Először megpatkolom, aztán megfejem . . .

Kamrabőség

A legfelső polcon, szemben a falra felakasztott ruháskosárral, nyujtogatják hosszú nyakukat a paradicsomos üvegek. A paradicsomot a parasztember elültette, a nap megérlelte, a Közért eladta, a háziasszony megfőzte, majd télen erre szalad a nyulacska, hogy a paradicsomos szósz mellé megegyük. Borosüvegeink, valamikori kis mámorok dugótlan emlékei, tele vannak mélypiros szinű békés paradicsomlével — paradicsomi bőségben. Lejjebb kissé fakult cseresznyeszemek részegeskednek rumos szirupjukban, mellettük eper büszkélkedik azzal, hogy hiába töltötték meg üvegjeiket nyakig cukros oldattal, mégsem vesztették el alakjukat: nem híztak, és nem fonnyadtak. A zöld diók már viszont elfeketültek mérgükben, hogy korán leszedték és üvegbe zárták őket, nem fásulhattak meg, hogy aztán csörögjenek örvendezve azon, hogy milyen szép dióbélgerezdeket őriznek. A sárgabarack ragaszkodik lekvárállapotának tradicióihoz, el sem tudna képzelni palacsintát személyes részvétele nélkül, sárgán sorakozik hasas üvegjeiben. A fehér körteszeletek hámozott holtukban is egymásra simulnak, néhány szegfűszeg őrködik köztük a rendre. És itt van a dinnyehéj, milyen büszke arra, hogy eltevési ünnepén nem a piros és sárga bél játszotta a főszerepet, hanem ő került cukorba, hogy télen illatozzék, nyári dinnyeillatot árasztva. Külön kell szólni az uborkáról, amely csendben pihen a fűszerezett ecetben, paprikák és éretlen kis paradicsomok közt; olyanok ezek az uborkás üvegek, mint a túlzsúfolt akváriumok, még vizalatti, akarom mondani, ecetalatti növény is van bennük: kapor-szár, meggylevél, hófehér tormaszelet az üveg tetején . . . talán valami hajótörés deszkája az ecet csendes tengerén. (Hogy is mondja Rilke: „Ki most sem gazdag, hogy elmult a nyár, az mindig vár majd és megmarad szegénynek . . .") Én, ahol csak járok, mindenütt benézek a spájzba, magánstatisztikám tanúsága szerint mindenütt roskadásig látom a polcokat, édes bőséggel, ecetes gazdagsággal, izzel és zamattal, télre elrakot napfénnyel és dunsztba dugott vitaminnal, gyümölcsökkel, üvegrabságba kényszerített főzelékkel. Még csak annyit e spájz-beszámolóhoz, hogy egy helyen, ahol hely sem volt már az esetleges befőtt-jövevények számára, a földön felfedeztem öt üres üveget. A háziasszony zsörtölődve magyarázta meg titkukat. Már csak szilvát akart eltenni, de a szilva olyan olcsó, hogy a celofán, a gumigyűrű, a fogyasztott gáz többe kerülne, mint az eltett szilva. Hát csak nem fog dolgozni a celofán kedvéért? . . . Pedig nagyon szeretik. Feleségem élénken helyeselt. A látogatás végén az üvegeket nekem kellett hazacipelnem. Mi most szilvát teszünk el, mert nagyon olcsó és mi is nagyon szeretjük.

Bodó Béla

BUM

Ki találta ki ezt a hülyeséget?

Egyáltalán, ki az a pihentagyú ember, aki kieszeli az effajta „modern" szólásmondásokat, szállóigéket, pontosabban azokat az igéket, melyek mint az ökörnyál szállnak a légben, ráakaszkodva a gyanútlan járókelőkre? Ki lehetett az a harmatos lelkű igric, akinek lantján először csendült meg a „neked legyen mondva" című pesti virágének, amelyet eszpresszók mélyén ma is könnybeborult szemmel dalolnak a multbamerengő nagyasszonyok? Vagy az, „ahogy mi kinézünk!" és társai, e szó- és mondatficamok . . . ki találta ki ezeket, kit illet a kezdet dicstelensége?

Most egy új van, a „bum!"

Legelőször egy fiatal nőtől hallottam, akivel közöltem aggályaimat, hogy a másnapra hirdetett szabadtéri előadás a várható rossz idő miatt valószínűleg elmarad. Mire ő így válaszolt:

— Na, bum! és akkor mi van?

Bután meredtem rá, mert amennyire egyetértettem vele abban, hogy az előadás elmaradása semmiesetre se számít országos vésznek, annyira érthetetlen volt számomra, hogy mi ebben a bum.

De ez már hónapokkal ezelőtt volt, azóta zeng a város a bumtól. Ha Pistát elhagyja Manci, akkor bum, ha visszamegy hozzá, akkor pláne bum, sőt bumbumbum. Bum, ha Kerekest áthelyezik egy másik osztályra, de ha marad, az is bum. Egyetlen bum már az egész város és nem csodálkoznék, ha a Csinbum cirkuszból csak a csin maradna, mert a bumot kilopták belőle.

Mitől lesz népszerű egy ilyen mondás? Hogy aszongya:

— Na, bum! és akkor mi van?

Szerintem legfőbb vonzereje az, hogy könnyű megtanulni, elsajátítása nem kíván különösebb előképzettséget, sőt nyelvtudást sem, elég, ha valaki nem tud jól magyarul.

Szellemesnek nem szellemes, humorosnak nem humoros. Nagy hülyeség ez csupán, kedves felebarátaim, higgyétek el nekem. Szokjatok le róla, hagyjátok a fenébe. Inkább kitalálok nektek helyette valami mást, frisset, mait, frappánsat, szellemeset. Mit szólnátok például ehhez:

„Annyi baj legyen" . . .

(darvas)

Vetélkedés a trieszti nő körül

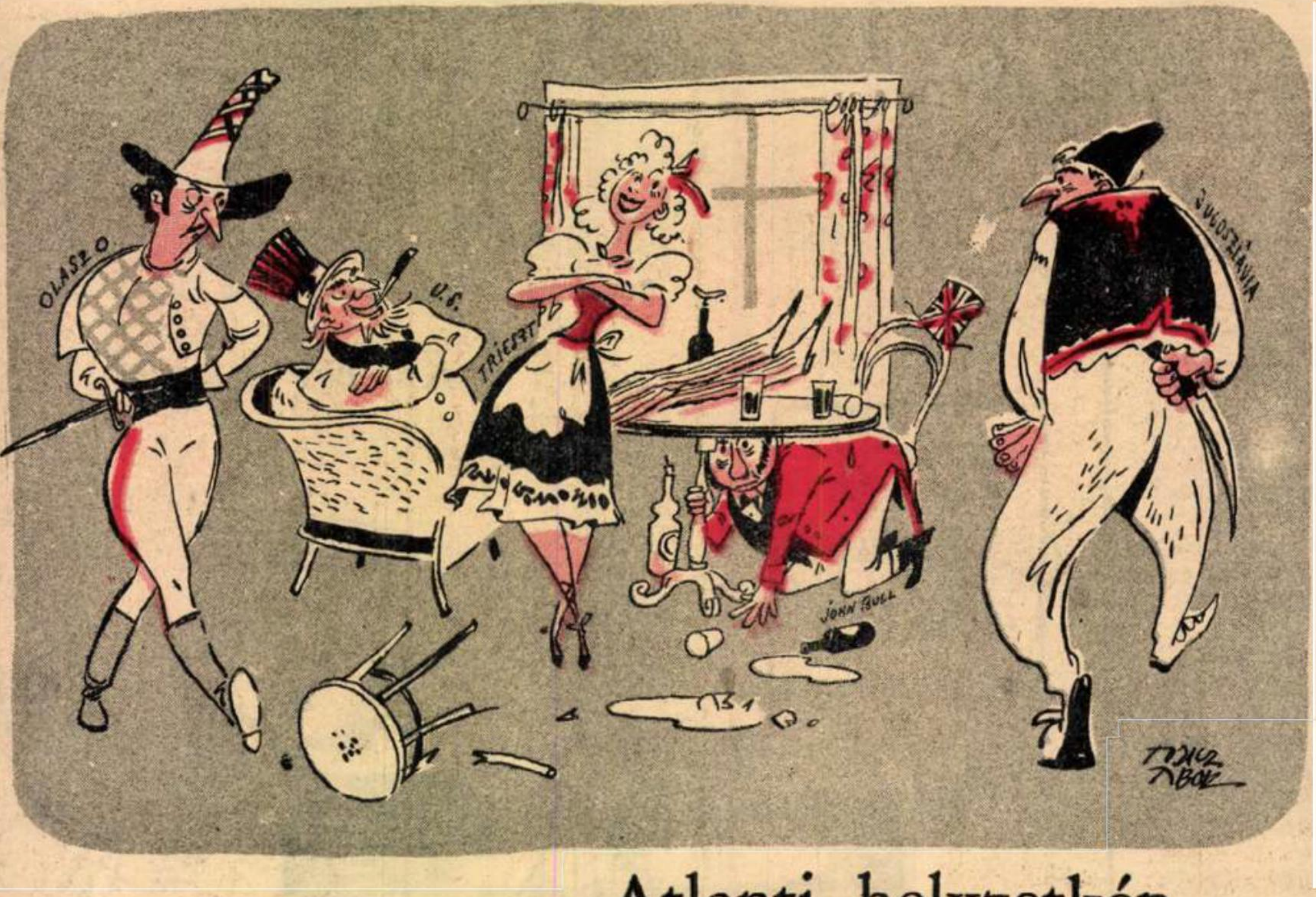

Atlanti helyzetkép

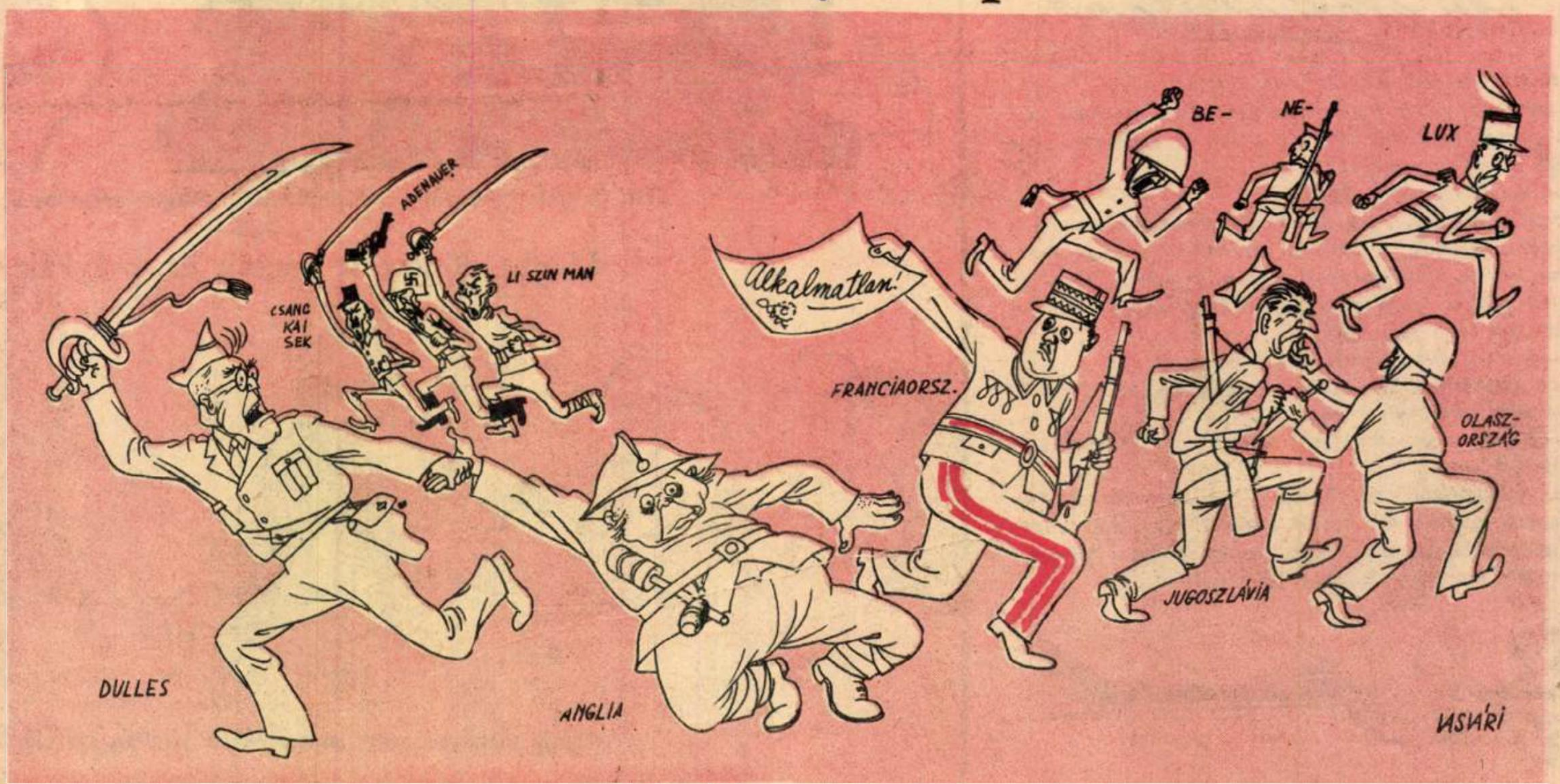

Dulles: Utánam az egész! . . .

Baráti szívesség

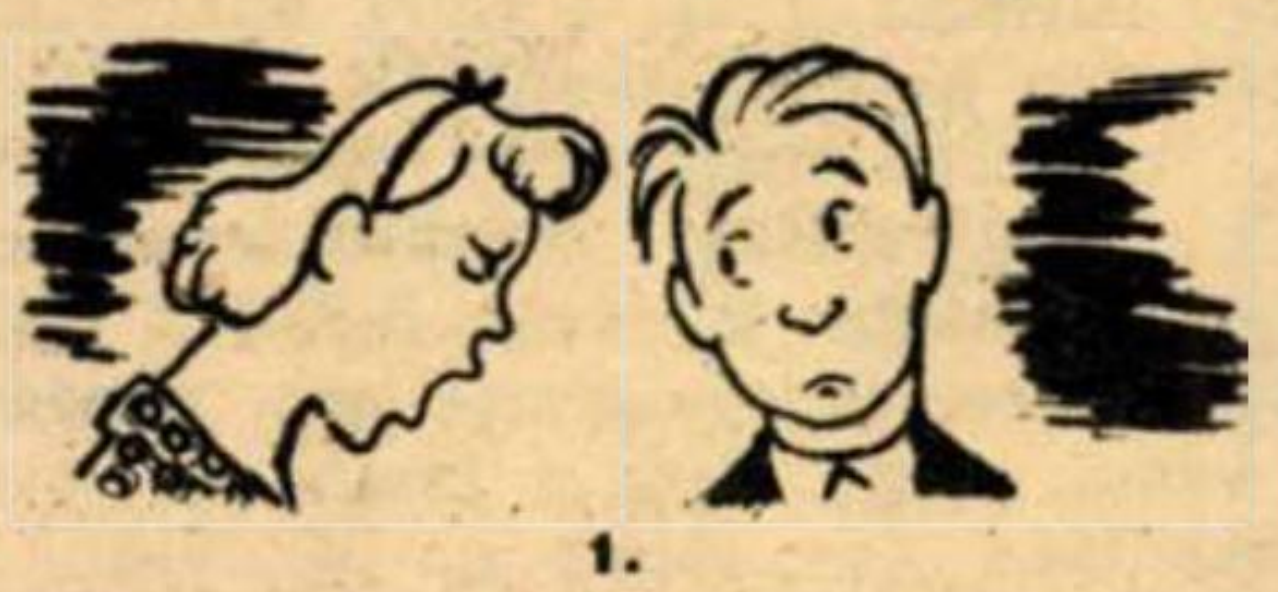

1.

— Mit akart Kovács Jani? — kérdezte gyanakodva az asszony.

— Hm ... — vakarta meg a fületövét Szabó Laci. Ez olyan válasz volt, amibe nem igen lehetett belekötni, nem lehetett erre azt mondani, hogy nem igaz, vagy valami, de Erzsi még evvel se érte be.

— Mit akart Jani? — faggatózott konokul.

— Hát ... Semmit voltaképpen. Csak egy kis baráti szívességről volt szó.

— Miféle baráti szívességről?

— Hát ... ötszáz forintot kért kölcsön három napra.

— Ötszáz forintot?! Csak nem adtál neki?

— Mit csinálhattam? Tudta, hogy nemrég kaptunk előleget a csoportban ... A legjobb barátom ... Nem szökik az meg a pénzzel ...

— Nem szökik meg, nem szökik meg ... De holnap akartunk kerékpárt meg ruhát venni! Már együtt volt a pénz. Nincs neked egy csepp eszed se!

Az utóbbi kijelentést hallatlanná tette Laci, csak a beszéd első felére válaszolt:

— Hát majd veszünk a jövő héten ...

— A jövő héten ... Mondom, hogy elment az eszed! — legyintett keserűen Erzsi.

Aztán mondott még egyetmást a házasságról általában, valamint egyes férjekről különösképpen, de arra már nem figyelt Laci, mert úgy gondolta, hogy nem tartozik szigorúan a tárgyhoz.

2.

Vasárnap délután megjelent Jani az ötszáz forinttal. Leszámolta az asztalra a tíz ropogós ötvenforintost.

— Köszönöm szépen — mondta.

— Hát köszönheted is — gyujtott pipára Laci. — Tudod, hogy haragudott rám Erzsi?

— Haragudott?

— Igen. Ma reggelig. Egyre csak prézsmitált, hogy holmi baráti szívességekért elhalasztani a vásárlást ... Ma reggel aztán, amikor meglátta a Szabad Népben az árleszállítást, a füléig szaladt a szája és azt mondta: „Hiszen tulajdonképpen úgy is illik, hogy az ember ne tagadjon meg egy kis szívességet a barátjától ...” Aztán kiszámította, hogy vagy négyszáz forintot spóroltunk meg azzal, hogy nem a múlt héten vásároltunk ... Mondtam: „Csütörtökön még azt mondtad, hogy nincs egy csepp eszem se ...” Azt mondta Erzsi: „Az csütörtökön volt ...”

Akkor belépett Erzsi, sugárzó arccal.

— Jónapot, Jani — mosolygott. — Hallottam, hogy kölcsönkértél ötszáz forintot Lacitól ...

Jani szerényen mosolygott:

— Szót se érdemel ... Nem várok én azért köszönetet ... Laci is tett már nekem baráti szívességet!

Tervteljesítés

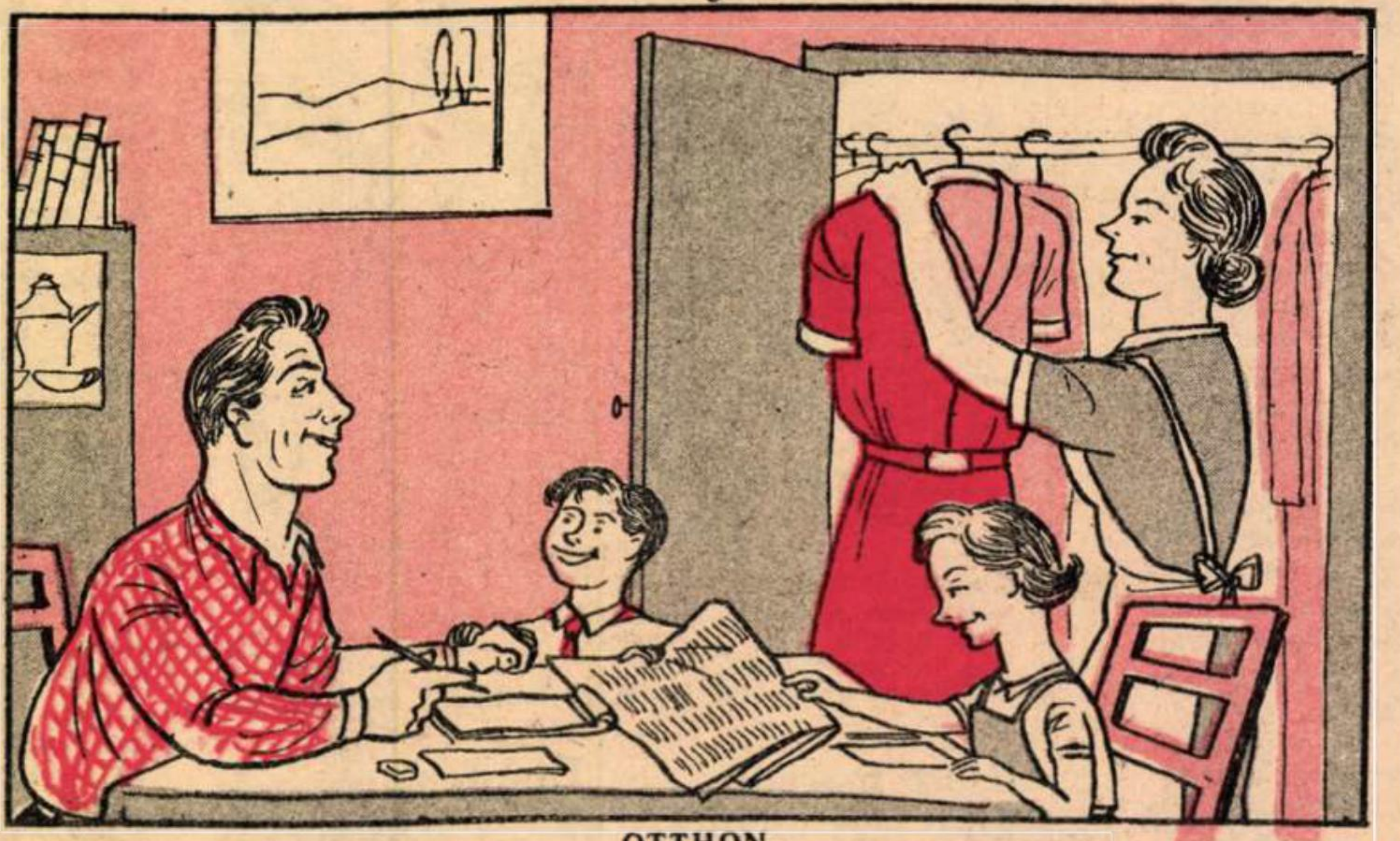

OTTHON

— Akkor, úgye, már most megvehetjük a télikabátot a gyereknek, nem kell októberig várni!

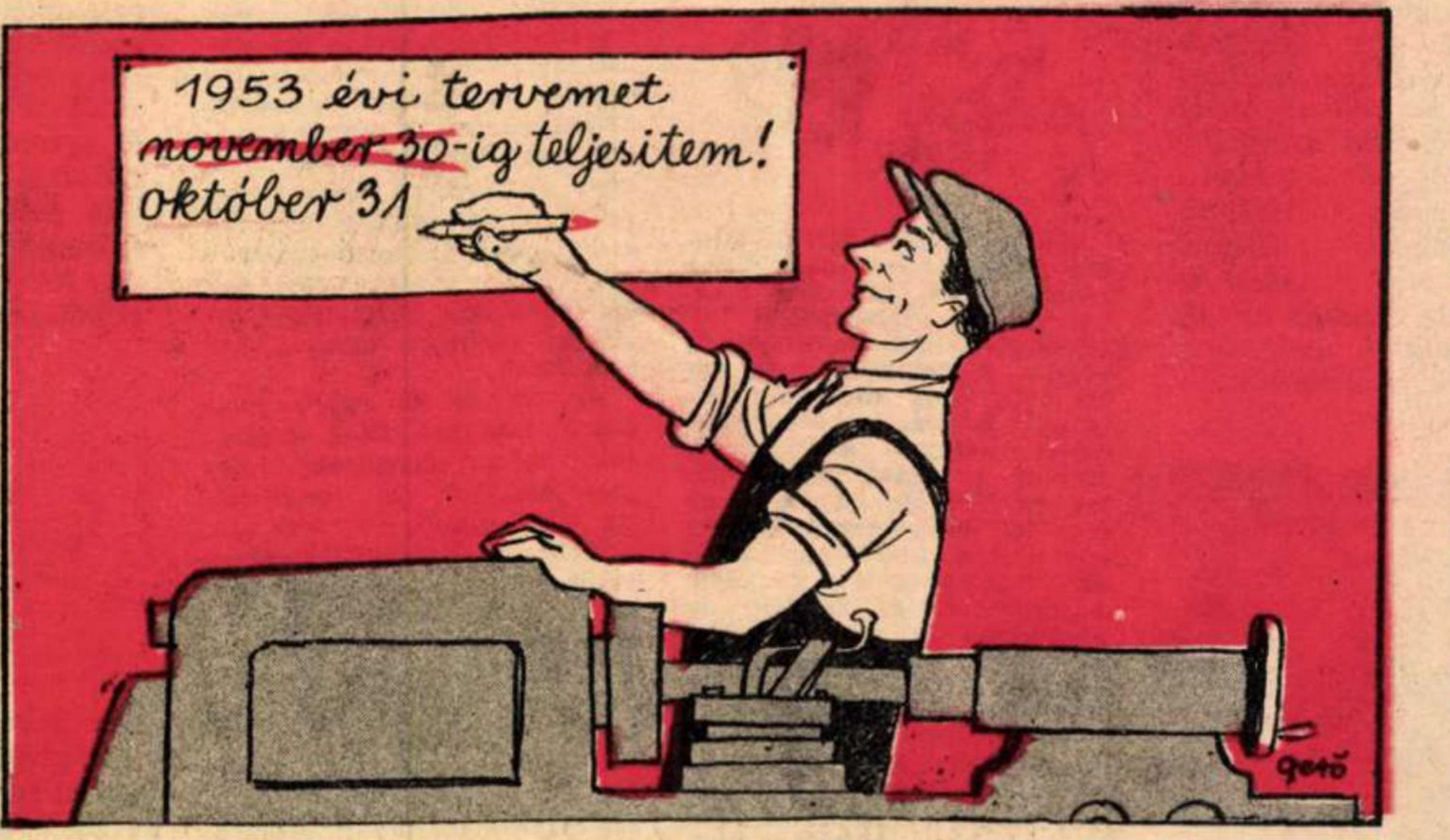

AZ ÜZEMBEN

Margitka spórol

A kislányomban van bizonyos hajlam a könnyelműségre. Ezt nem úgy kell érteni, hogy pezsgős tivornyákat rendez és rablósultit játszik az osztálytársnőivel százforintos alapon; de rossz társaságba keveredett és átkos szenvedélyek rabja lett. Az átkos szenvedélyek tárgya a töltöttsavanyú, az erőscukor és a tejkaramella; a rossz társaság pedig mi vagyunk, a szülei, akik pénzt adunk neki fenti szenvedélyei kielégitésére. Ha tíz fillérje van, mint egy fehérmasnis ámokfutó rohan az Édességboltba egy darab tejkaramelláért. El lehet képzelni a meglepetésemet, amikor a gyerek mult hétfőn odajött hozzám: „Apukám, spóroltam egy forintot!” „Nagyszerű! ”— csókoltam meg a gyereket, amikor a meglepetésből magamhoz tértem. — „Csak így tovább, kislányom!” „Igen, apukám” — bólintott. — „A héten még fogok egy pár forintot spórolni!” Könnyek szorongatták a torkomat. A mindenit a szülői rövidlátásunknak, félreismertük mi ezt a gyereket! Hogy ez könnyelmű?! Ennyit összespórol egy héten, az ő korában! Csak túlzásba ne vigye, azt azért nem szeretném, ha egy Harpagon lenne belőle. Márpedig ha így folytatja... Vigyázni kell az ilyesmivel! „És hogy csinálod, kislányom?” — puhatolózok. — „Remélem, azért nem vonod meg magadtól teljesen a töltöttsavanyút?” „Á!” — nyugtat meg Margitka. — „Okosabbat találtam ki! A héten háromszor megyek moziba leszállított helyáron, az legalább három forint tiszta spórolás... „És a cukinál is spórolok, mert az is olcsóbb lett... Az összesen már vagy négy forint egy héten!”

(g.)

Párbeszéd egy pénztárcában

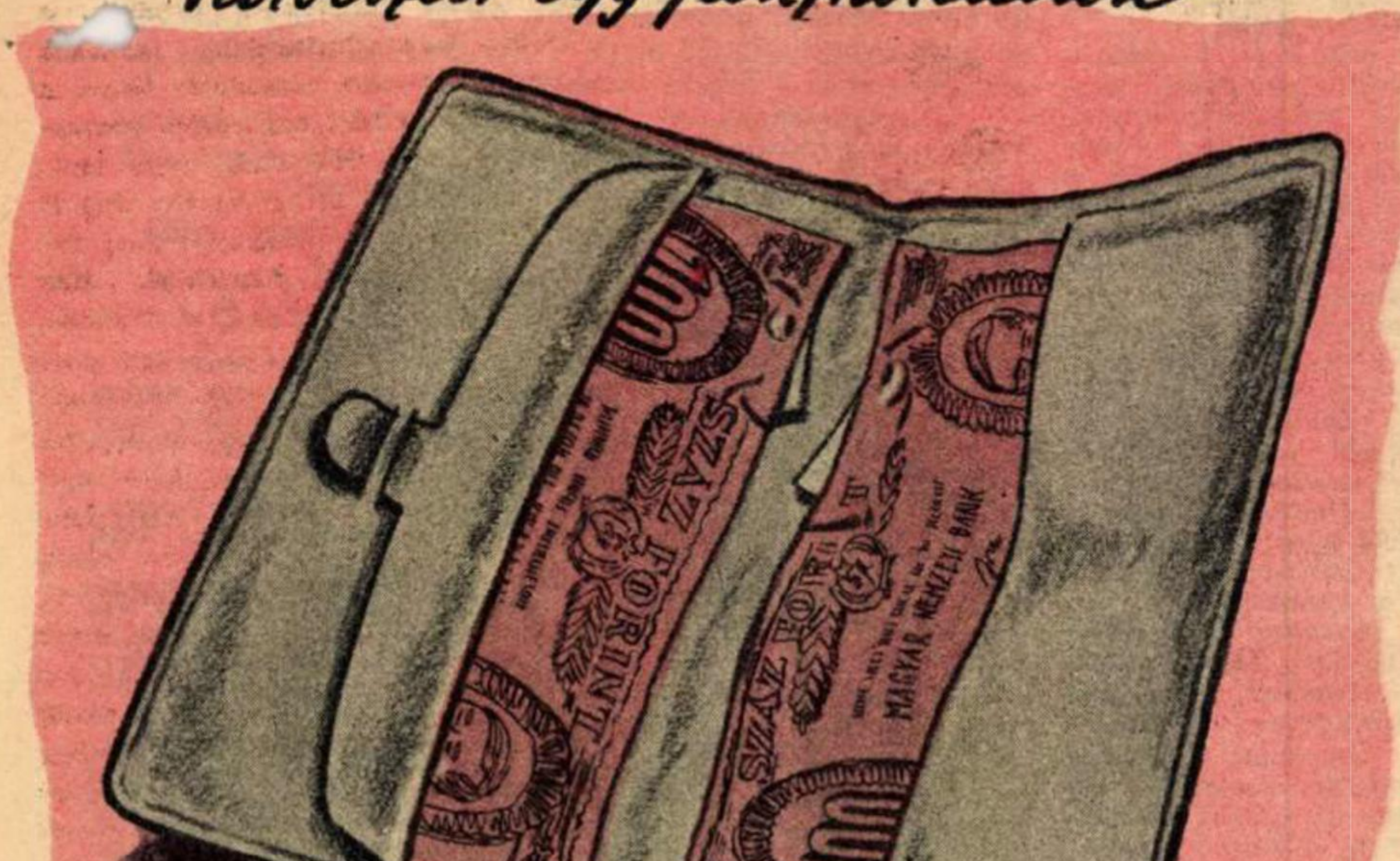

— Öregem, hogy maradtunk itt benn?

— Úgy, hogy szombaton együtt volt a télikabátra való és a gazdánk csak hétfőn vette meg!

AZ ÁRLESZÁLLÍTÁS UTÁN

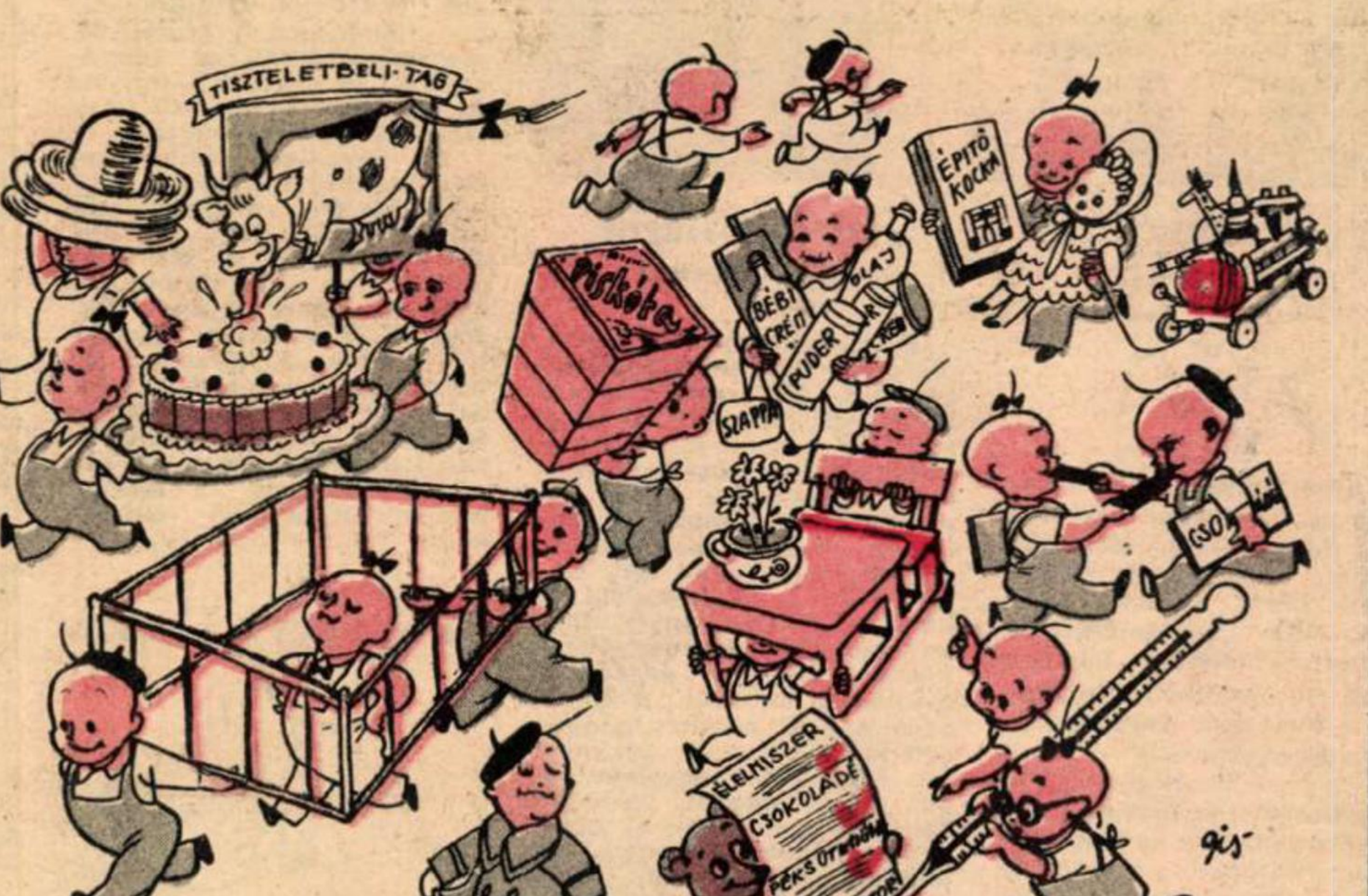

a legifjabbak vásárlási lázba estek.

Egy kerékpárvásárlás története

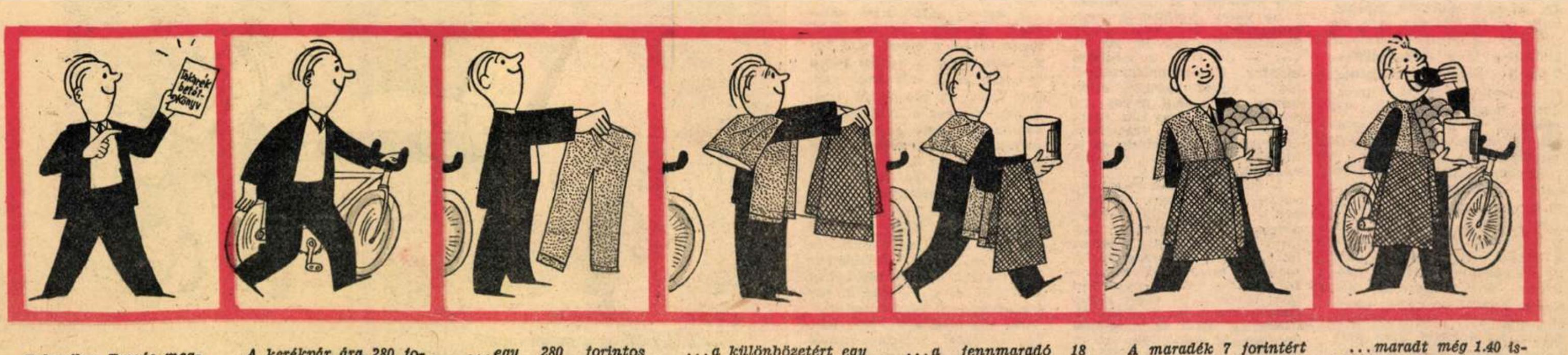

Takarékos Tamás megtakaritott 1080 forintot, hogy kerékpárt vásároljon.

A kerékpár ára 280 forinttal lett olcsóbb, ezért a pénzért ...

...egy 280 forintos kasha-nadrágot vett, de az 70 forinttal olcsóbb lett, úgyhogy ...

...a különbözetért egy 70 forintos inget vett, de az most csak 52-be kerül, tehát elhatározta, hogy ...

...a fennmaradó 18 forintért konzervet vesz, de a konzerv árát 11 forintra csökkentették.

A maradék 7 forintért tizennégy zsemlét kért, de ez csak 5 forint hatvan és így ...

...maradt még 1.40 islerre, de ezt 1.20-ért adják, tehát még mindig maradt 20 fillérje!

Le a bürokráciával!

Egy gép és két kép . . .

1951 nyarán, tehát több mint két esztendővel ezelőtt fejőgépet kapott a Hajduböszörményi Állami Gazdaság, hogy tehenészete korszerűbb legyen, s hogy emelkedjék a tejhozam. A fejőgép megérkezése után mintegy három hétig működött, akkor valami hibája támadt, s azóta erről a hibáról folyik a levelezés az állami gazdaság és a különböző hivatalok között. Az állami gazdaság kéri, hogy javíttassák meg a gépet, a minisztérium azt kérdi, hogy miért nem emelkedik a tejhozam, amikor fejőgépe is van a gazdaságnak. Csak éppen a gépet nem javítja meg senki.

Számtalan levél után ez év áprilisában végre megjelent a hajduböszörményi Állami Gazdaságban a Hódmezővásárhelyi Tejipari Gépjavítótól egy szerelő, aki szemügyre vette a gépet, megállapította, hogy mi a hibája és ünnepélyes ígéretet tett arra vonatkozóan, hogy vállalata május 17-re, a választás tiszteletére a gépet megjavítja. Nem javította meg. Meg sem kísérelte.

Valami haszna azonban mégis lett a fejőgépnek. Augusztus 20-ra ugyanis az Ünnepi Vásár napjára szemléltető agitációs kiállítást rendeztek a tanácsház árkádjai alatt. Ezen a kiállításon a szerencsétlen fejőgép is fellépett. A pártbizottság egyik tagja, ugyanis előszedette a fejőgép alkatrészeit és összerakatta. Még teheneket is szerzett a géphez, igaz, hogy meddő teheneket, mert a fejősök mintegy 20 kilométernyire Hajduböszörménytől gondtalanul legeltek. Le is fényképezték a rossz fejőgépet, amint a meddő tehenet feji és a fényképet kiállították, hadd agitáljon a gépi fejés mellett. Az állami gazdaság közel ezer dolgozója tudja, de a hajduböszörményi dolgozó parasztok is tudják persze, hogy abból, amit a fénykép ábrázol, egy szó sem igaz. Egycsapásra sikerült tehát lejáratni a kiállítást is, meg a fejőgépet is. Bizony sokkal okosabb lett volna feljelentést tenni illetékes helyen, hogy egy ilyen nagyszerű gép nem teljesíti hivatását a hivatalok bürokráciája miatt, s addig is, amíg megjavítják, a fent említett fénykép helyett a fejőgépről ezt a lomtárban készült képet kellett volna kiállítani:

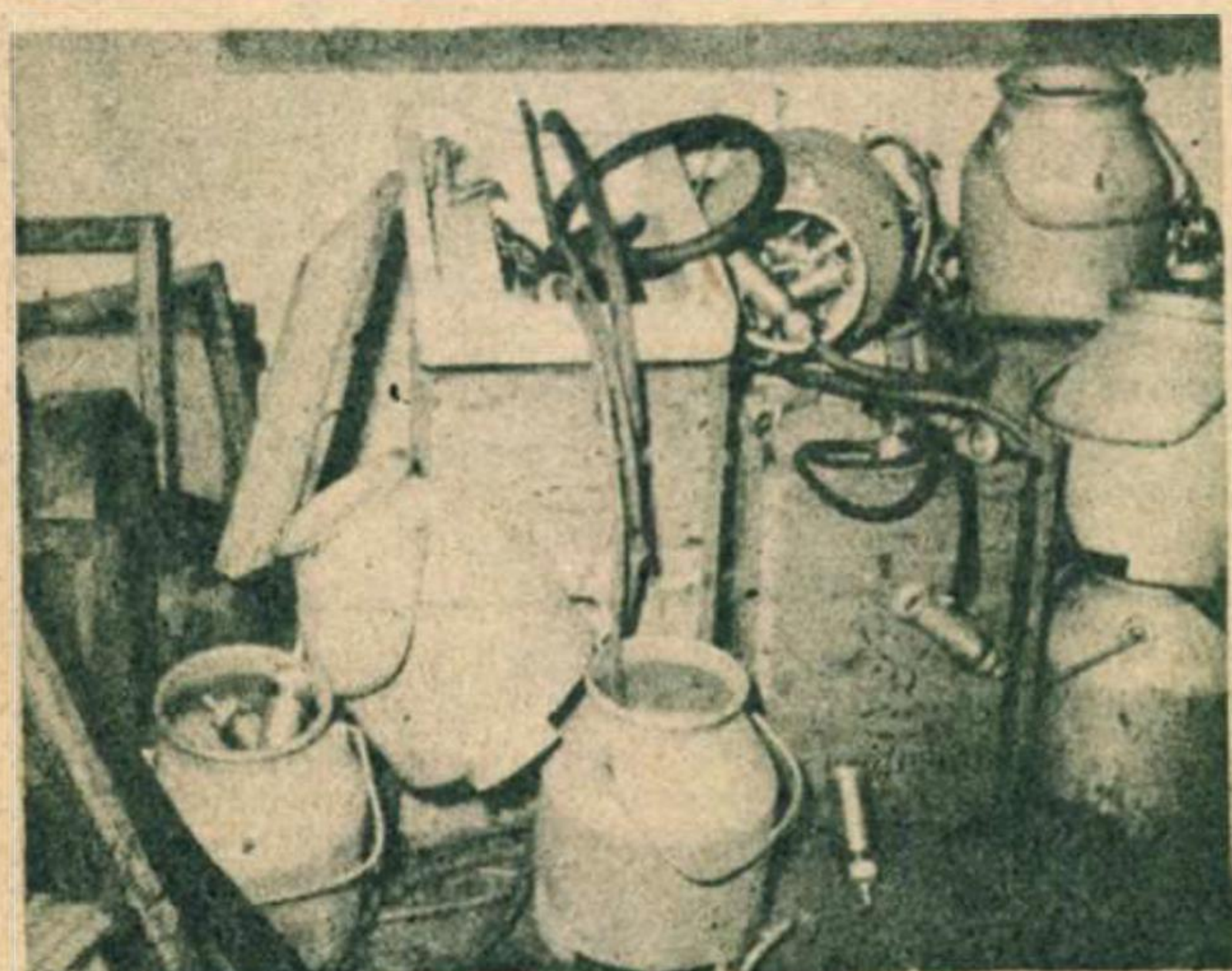

Egy szegény ökör panaszai

A hevesmegyei Állami Gazdaság egyik igavonó ökre vagyok. Nevem Bimbó. Az a panaszom, hogy nem tudok patkót kapni a lábamra. A hevesmegyei Vas- és Műszaki Nagykereskedelmi Vállalat ugyan már írt ebben az ügyben a budapesti központnak, de eredménytelenül.

A Soproni Vasárugyárnál is próbálkoztak, de kitűnt, hogy az ökörpatkók úgynevezett temperöntésből készülnek, erre azonban „szabad kapacitás nincs". A Vasárugyár megemlítette azt is, hogy megfelelő gépek sincsenek, mert ökörpatkót hosszú évek óta nem gyártottak.

A Belkereskedelmi Minisztérium, az Általános Gépipari Minisztérium és a Tömegcikkipari Igazgatóság bekapcsolódott patkolásom ügyébe, de „keretszám hiányában" nem kaptam patkót.

Megígérték, ha mintát adunk, csinálnak ökörpatkót, de én nem adhatok mintát, mert az én patkóm már rég elveszett. A minta költségeit különben is a Belkereskedelemnek kellene vállalnia, amire nem hajlandók. Furcsa, dolog, hogy az ipar által legyártott új árucikkek mintáit a kereskedelemnek kell megfizetnie.

Ennek ellenére, ha a gyártásnál segítséget jelent, bármikor elmegyek és gipszmintát adok. Sőt, még arra is hajlandó lennék, hogy jól a lábára lépjek annak, aki az ökörpatkó gyártását késlelteti. Hiszen nemcsak nekünk, hanem az egész mezőgazdaságnak könnyebbséget jelent, ha a köves úton patkolva húzzuk a szekeret. Én csak tudom!

BIMBÓ
igavonó ökör

Balatonvilágos két élete

Balatonvilágos nem falu, csak nyaralótelep. A földényben 350—400 nyaraló élvezi itt a nyár örömeit. A telep egy sor házból áll, mert a kocsiút másik oldalán dombodal emelkedik. Ezen a dombon van a töltés, itt robog a vonat. A postánál, a házsor közepetáján egy kődúc van. S itt kezdődik a baj . . . A dúc egyik fele ugyanis Somogy megyéhez, a másik fele már Veszprém megyéhez tartozik. A veszprémmegyei oldalon gondozott kocsiút van, ez pormentes. A „másik megyében", a dúc másik oldalán, Somogyban nem gondozzák az utat, itt porfelhőben járnak az üdülők. Így azután nem csoda, hogy gyönyörű napsütéses időben is éjjel-nappal bezárják az ablakokat.

A Balaton mellett gyakori a vihar. Ha a villanyvezetéket a szélvihar megrongálja és telefonálnak Siófokra, nyomban megjön a segítség. De csak akkor, ha a hiba a dúc somogymegyei oldalán történt. Ha azonban Veszprém megyében van sötétség, akkor sürgönyözni kell Balatonfőkajárra, ahonnan, — ha ideje engedi — kerékpáron eljön egy szerelő. Addig azonban sötétség uralkodik az üdülőkben.

Ha valaki véletlenül megbetegszik, Siófokról vagy Szabadiból rögtön jön az orvos, — de csak a somogyi oldalra. A veszprémmegyei oldalra egyszer-kétszer eljön ugyan a községi orvos, de segíteni nem igen tud, mert abban a kis szobában, amelyben a paciensek várakoznak az orvosra, még berendezés sincsen.

A furcsa helyzet miatt, ha valaki „Veszprém megyében" gyengélkedik, akkor átmegy a dúc másik oldalára, a szomszédos házban lévő beutalt ismerőséhez. A szabadi orvos ott minden bürokrácia nélkül, nyomban megvizsgálja és segít rajta. Helyes lenne, ha a kődúc eltűnne az útról és a telepet Somogyhoz csatolnák. Ha ez megvalósul, akkor viszont az utat veszprémmegyei módra kellene gondozni.

Gergely Nándor

A Nádudvari Állami Gazdaságban

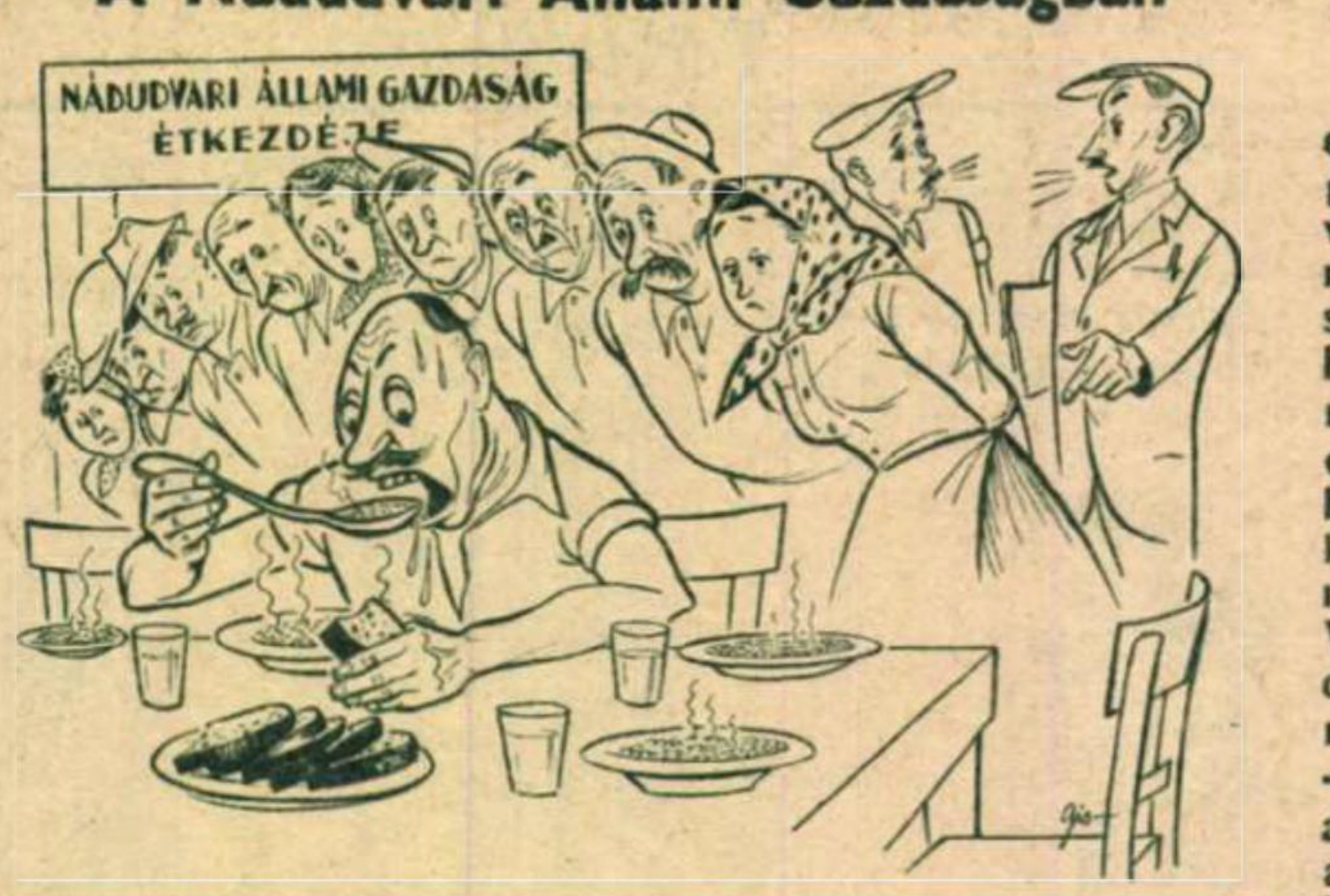

— Miért nem ülnek le az ebédhez, emberek?
— Nem tudunk!
— Tán nincsen étvágyuk?
— Étvágyunk még csak lenne, de kanalunk csak egy van!

Miért maradt Miskolc egy napig zöldség nélkül?

Kedves Ludas Matyi! Miután te mindent meg tudsz oldani, most próbára teszlek, s egy matematikai feladványt küldök be megoldás végett. A feladvány: egyenlet egy, vagy több ismeretlennel. Ezeket az ismeretleneket kellene kiszámítani, amivel nemcsak a feladatot, de Miskolc közélelmezését is megoldanátok. Az egyenlet a következő: adva van három ismert tényező, a gyümölcs és zöldség az állomáson, a tehergépkocsi az állomás előtt és végül az üzletek bent a városban, amelyek szívesen eladnák az árut. Ki kell számítani, hogy ki az az ismeretlen, aki miatt a miskolciak egy teljes napon keresztül zöldség és gyümölcs nélkül maradtak.

Az történt ugyanis, hogy az elmúlt hét egyik napján az egész városban nem lehetett kapni sem gyümölcsöt, sem zöldséget. Ugyanakkor az állomáson zsúfolásig megtöltve álltak az élelmiszerrel megrakott vagonok és az állomás előtt 10 üres tehergépkocsi várakozott.

Az egyenlet kiszámításához segítséget nyujt a gépkocsivezetők magyarázata. Kijelentették, hogy mindig ők szállították a Mezőker boltjaiba az árut, de miután éjjel 24 órakor lejárt a dekádjuk, őket már másfelé irányították. A Mezőker tehergépkocsijai viszont nem érkeztek meg és senkinek se jutott eszébe, hogy a helyszínen vesztegló gépkocsikat továbbra is élelmiszerszállításra kell felhasználni.

V. E.

Csirke-ügy a 11-esen

A 107. rendszámú 11-es autóbuszon történt, a Mechvart-téri végállomáson. Egy néni összekötözött lábú élő csirkével akart felszállni. A kalauz kartárs figyelmeztette:

— Élő baromfival nem lehet felszállni az autóbuszra.

A néni panaszkodni kezdett: fáj a lába, nem bír gyalog felmenni a Vérhalom-térre.

A kalauz előbb nem válaszolt, azután „gyilkosságra" bujtotta fel a nénit. Azt tanácsolta, hogy a nénike vágja le a csirkét. A kalauznak nem volt kése, az utasoknak sem. A néni elment a KÖZÉRT-be, kapott egy kést és az egyik várakozó végrehajtotta a „gyilkosságot". A néni ezután a véres baromfival felszállt és az autóbusz elindult. A busz belsejében az utasok, akik attól féltek, hogy ruhájuk odaér a néni véres csirkéjéhez, egymástól kérdezték: „Mennyivel árt kevesebbet a kocsinak és a ruháknak egy vértől csepegő vágott baromfi, mint egy mozdulni nem tudó, összekötözött, kosárban lapuló halálraítélt élő csirke?"

Előd László,
II., Bimbó-utca 52.

Újabb javaslatok az „A"-járatokkal kapcsolatban

Megfogadtuk, hogy az 5-ös autóbusz ügyével többé nem foglalkozunk, mert a szélmalomharcot csak Cervantes Don Quijote regényében szeretjük. Különben is a búsképű lovagnak nagyobb esélye volt arra, hogy legyőzze a szélmalmot, mint a jó ötletek adóinak arra, hogy az autóbuszüzem megfogadja azokat. Most mégis írunk az ötösről, mert ötleteket akarunk adni a buszosoknak.

Az 5A és az egyéb járatokról van szó. Ezek a járatok azért létesültek, hogy „megjavítsák" a forgalmat. Az 5-ös autóbuszt évek óta szidják. Az autóbuszüzem vezetői megállapították, hogy az utasok állandó szidalmazási edzésben vannak, tehát még jobban fokozni tudják, mérgüket, ha még kevesebb kocsit indítanak.

Így jött létre az 5A, amelyet a meglévő és amúgy is kevés 5-ös kocsikból vettek el. Tehát, aki a Pasaréti-útra járt, az 5A életbeléptetése óta még tovább várhatott a kocsira. Azok, akik csak a Fogaskerekűig utaztak, jól jártak, mert üres 5A kocsikkal mehettek odáig.

Miért örüljenek a szabadsághegyiek? — kérdezték egymástól a kigondolóosztályon. Nosza, rövidítsük meg a vonalat. Járjon az 5A csak a Moszkva-térig! Lőn terv és lőn kivitel. Az 5A rövidebb és még üresebb lett. De azért még mindig akadtak, akik jól jártak, mert üres 5A kocsikkal mehettek odáig.

Miért tűri ezt a kigondolóosztály? Talán kimerült a fantáziájuk? Hiszen remek új ötleteket szülhetnének! Például, ha elrendelnék, hogy az 5A, amely most a Hársfa-utca és Wesselényi-utca sarkától indul, a Lánchíd pesti hídfőjétől startoljon a Moszkva-térig. Később megrövidíthetnék az útvonalat így: LÁNCHÍD—KOSSUTH-HÍD. Ez rövidebb útvonalat, kevesebb üzemköltséget jelentene és ezenkívül az utasok számára ágyakat is felállíthatnának a kocsiban.

De az sem volna rossz, ha visszaállítanák a régi 5-ös járatát.

(palásti)

HELYET AZ IFJÚSÁGNAK!

A Marcibányi-téri fiúiskola a II. kerület büszkesége, egyike Budapest elismerten legjobb iskoláinak. Közel 1000 gyerek tanul benne, nemcsak magyarok, hanem koreai vendégeink közül is jóegynéhány. Népköztársaságunk mindent elkövet, hogy zavartalan tanulást, fejlődést biztosítson jövőnk reménységének, de ezt sajnos nem mindenki hajlandó tudomásul venni. Egy ideje a tanító és nevelő munkának komoly akadálya van ebben az iskolában. Mi ez az akadály? Talán nincs az iskolának napközije, amelyben délelőtt és délután foglalkoznak a dolgozók gyerekeivel, hogy azok ne az utcán csavarogjanak? Az iskolának volna megfelelő helyisége, de megszállva tartja a Vendéglátóipari Vállalat egyik konyhája és így a napközi délutánonként egy 40 személyes tanteremben húzódik meg, ameddig a többi 960 gyerek számára nem jut hely. — Talán nincs az iskolának megfelelő úttörőmozgalma, amely az iskolába vonzza a fiúkat? Úttörő-mozgalom van, a lelkesedés és a szakszerű vezetés is megvolna, de a foglalkoztatásokhoz helyiségek kellenek, ezekben pedig nem tanítanak, hanem főznek. — Talán nincs az iskolának szép nagy udvara, hogy a fiúk a szünetekben ott levegőzzenek, futkározzanak? Szép, nagy udvara van az iskolának, de a gyerekeknek tilos a bemenet, oda csak a konyhához tartozó teherautók mehetnek. — Talán nincs hely fizikai és kémiai szertár számára? Hely az volna, de a konyha tanyázik benne és így a gyerekek semmiféle kísérletet nem tudnak elvégezni. — Be lehet vezetni a politechnikai oktatást, ahogy azt a kormányrendelet előírja? A lehetőségek és a tanárok megvolnának, de a műhelynek alkalmas helyiségeket a konyha bitorolja. — Talán a gyerekek étkeztetését szolgálja ez a konyha? Valóban néhány tanuló is kap innen ebédet, de a többi ételt teherautókon szállítják el, mint minden más üzemi étkezdéből. A gyerekek 90%-ának nem marad más mint az állandó ételszag, ami a tanulók figyelmét, legalább is a déli időben, amikor növésben levő gyerekeknek tudvalevően már erősen kezd megjönni az étvágyuk, elvonja a tanulástól.

Ne hidd kedves olvasó, hogy az iskola vezetősége és szülői munkaközössége ezt a tűrhetetlen állapotot először teszi szóvá. A harc már hosszú ideje folyik, bár néha a legmeglepőbb epizódokkal. Így pl. az illetékes hatóságok ismételten attól tették függővé a kiköltöztetést, hogy . . . a szülők szerezzenek más helyiséget a konyhának. A harc eredménye mindig ugyanaz: mindenki megígéri, hogy a konyha a legrövidebb idő alatt el fog költözni, mert belátják, hogy ez tényleg tűrhetetlen állapot, stb., stb. És mi történik? A konyha állandóan ott van és mé[illegible] helyiségeket követel. Ha tőle függne, lassan de [illegible] az egész iskolát kiszorítaná. Ez ugyan nem fog sikerü[illegible] de amit nem foglal el maga a konyha, azt elfoglalják [illegible]sérőjelenségei: a bűz, a hulladék.

Nem kérdezzük mit szól az egészhez a II. kerületi Tanács és a Főváros tanácsa, mert szólni már eleget szóltak, most azt várjuk, mit fognak végre tenni?

Néhány szülő

Ludas Matyi ELINTÉZTE!

Tápióság közvilágításának ügyét kivizsgáltuk. A villany azért égett nappal és nem este, mert a kapcsoló elromlott. Már javítják. A javítás ideje alatt kézikapcsolót alkalmaznak a községben.

Északmagyarországi
Áramszolgáltató V.

A Ludas Matyi június 11-i számában „Egy forint" című közleményében a 47/2. Építőipari V. adminisztrációját bírálta. A vállalat igazgatója ígéretet tett, a jövőben körültekintőbben végzik a napi postázást, hogy ilyen hibák többé ne fordulhassanak elő.

Építésügyi
Minisztérium
Titkársága

„Miért Menház-utca a Menház-utca?" című cikkel kapcsolatban közöljük, hogy a Menház-utca neve Varsányi Irén-utca lesz.

Városi Tanács
Népművelési Oszt.

A Ferencvárosi-pályaudvarról induló dolgozók panaszolták, hogy a Soroksár felé induló vonat sínpárja nagyon messze van az állomás épületétől. Az állomás átépítése gyors ütemben folyik, elsősorban azonban a Budapest ellátását szolgáló menetek biztosítása a cél, ezután következik a személypályaudvar rendezése, amelynek során a vonatok indulási helyéhez közel, tágas, világos várócsarnokok épülnek.

Magyar Államvasutak
Igazgatósága

Egyiptomi pillanatfelvétel

A Ganz Vagongyár késedelmesen szállítja a motorvonatok pótalkatrészeit Egyiptomba, mert nem kapja idejében a félkészárut.

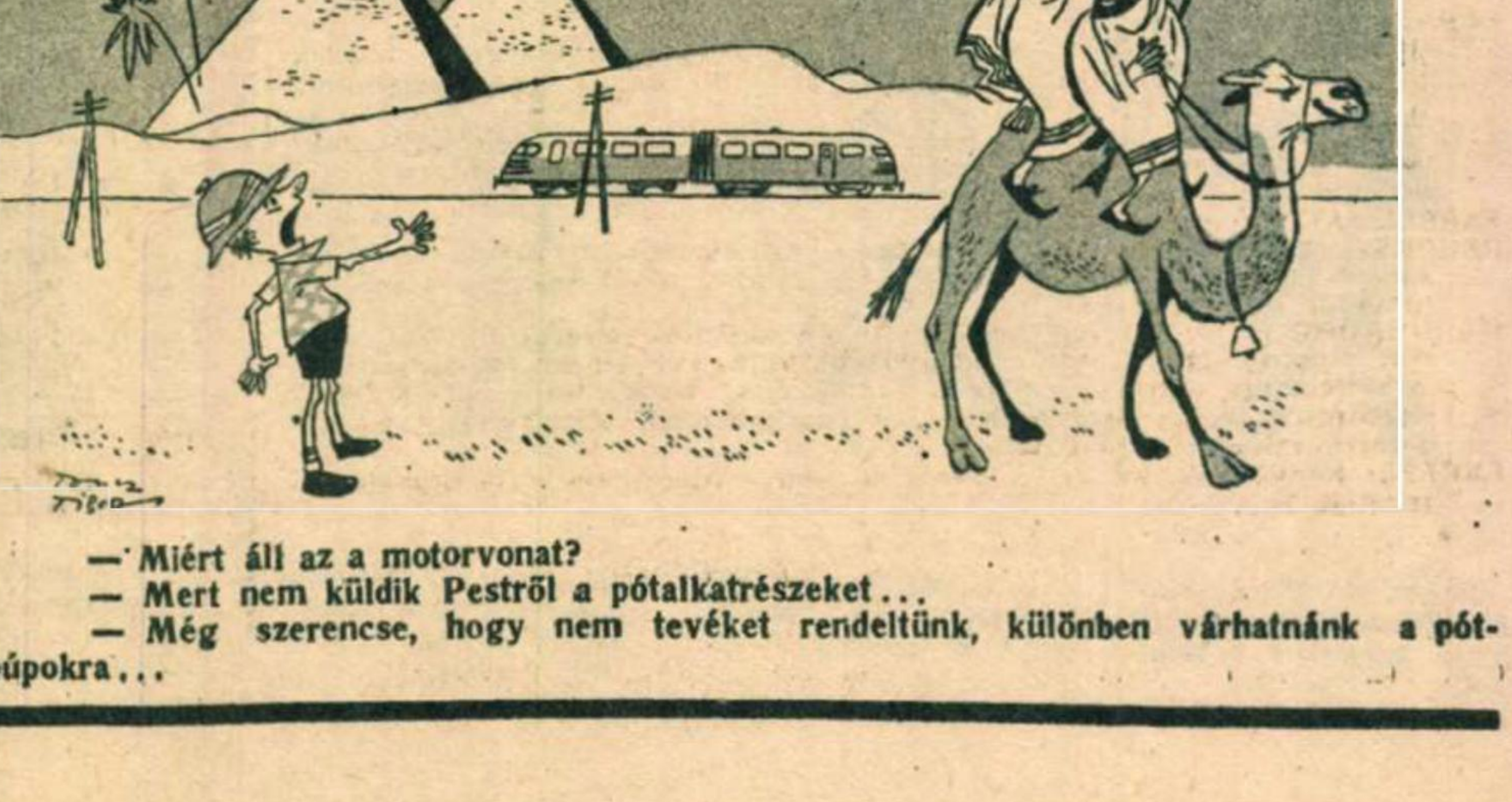

— Miért áll az a motorvonat?
— Mert nem küldik Pestről a pótalkatrészeket . . .
— Még szerencse, hogy nem tevéket rendeltünk, különben várhatnánk a pótpúpokra . . .

Kulturfront

Heinar Kipphardt:

Shakespeare kerestetik

A berlini Deutsches Theater kamaraszinpadán hónapok óta új német szatirikus bohózatot játszanak. Ennek az első felvonásából közlünk itt egy részletet. A darab közönségsikere óriási. Pedig bizonyára nem mestermű, de új, friss kritikai hangot hoz a szinpadra. Kérdezzük illetékeseinket: nem volna-e jó nálunk is meghonositani — vagy a műfajt, vagy legalább a darab főhősét, t. i. azt a dramaturgot, aki akar új szindarabot találni?

(A fordító)

FÄRBEL (a szinház dramaturgja egyik kéziratot a másik után lapozza át és teszi sajnálattal félre): **Egy-szoba-konyhás lakás... szabotázs... értekezlet, brigád, tömegdal...** (Olvassa) **„Vas és traktor az én művem. — Ez dobogtatja a szivem. — Minden álmom, boldogságom, — Az én gyorsvágó brigádom." Jaj, a gyomrom... hová is tettem a szódát?** (Keresi.) **A föld egyharmadán legyűrik az inséget, a föld egyharmadán legyőzik a tudatlanságot. Most iródik a világtörténelem legérdekfeszitőbb fejezete, a szindarabokban pedig az történik, ami a tehén gyomrában, csak fű helyett gondolatokat meg ócska újságpapirt kérődznek.** (Új kéziratot vesz elő.) **Ez nem is rossz...** (Lapoz.) **Vigjáték, értekezlet nélkül, tömegdal nélkül.** (Izgatottan olvas.) **Mi a szösz! Ez a darab másképp végződik, mint a többi?** (Nevet.) **Kitűnő! Vagy zseniális, vagy lopta valahol. Egy darab! Egy használható darab!**

FRIDOLIN (a szinház kifutója belép): **Jó reggelt Färbel úr. Visszahoztam a Shakespearet.**

FÄRBEL (mutatja a darabot): **Ezt olvasd. Hogy tetszik?**

FRIDOLIN (nevet): **Ezt maga irta?**

FÄRBEL: Nem. Sajnos.

FRIDOLIN: De Shakespeare sem... Zseniális fickó ám ez a Shakespeare! Igaz, vannak dolgok, amikről halvány sejtelme sincs. Ideológiailag. Az osztálytársadalom átka — tudományosan szólva. Tudniillik kihat a teljesitményre, még Shakespearenél is... Tessék mondani, miért nincs nálunk senki, akinek legalább félannyi esze volna a kobakjában, mint ennek a Shakespearenek és irna egy darabot a mi időnkről? Färbel úr miért nem ir darabot?

FÄRBEL: Mert nem tudok, fiam.

FRIDOLIN: A, hisz tudja az összes trükköt elölről-hátulról.

FÄRBEL: A trükköket tudom. De a szindarabiráshoz nem trükk kell, hanem fiatal sziv... Tudod, Fridolin, én majd inkább megkeresem azt a fickót, akinek félannyi esze van a kobakjában, mint Shakespearenek és a mi időnkről ir... Egy szép napon az egész világ bennünket fog nézni, mi pedig azt mondjuk: szervusz világ, itt az új Shakespeare!

PAULA (a szinház titkárnője belép): **Itt vannak a Shakespearek, akiket iderendelt. Maga még bele fog bolondulni a mai drámairodalom istápolásába... Két órakor ÜB-ülés...**

FÄRBEL: Mgen...

PAULA: ...félnégykor termelési értekezlet...

FÄRBEL: Hmgen...

PAULA: ...hat órakor a szeminárium és a studiómunka összehangolására alakult bizottság ülése...

FÄRBEL: Hiányzik egy. Az értekezleti téboly leküzdésére alakitandó bizottság értekezlete. Hogy az ember néha ráérjen a feneke helyett az agyát használni...

SCHNELL (az igazgató, belép):

FÄRBEL: Foglaljon helyet... talán ide... vagy ide...

SCHNELL: Nem pihenni jöttem, kedves Färbel. Ez az ostoba drámapályázat hozott ide. Már megint vagy húsz ember ül a maga ajtaja előtt. Már mozogni sem lehet a szinházban, annyi a drámairó. Ahová lépek: kézirat. Nem csoda, hogy elhanyagolja a studiómunkát. Csupa drámakereséstől nem jut a legfontosabb munkálhoz.

FÄRBEL: Szeretni kell a próbálkozásokat, szeretni kell az ifjúságot.

SCHNELL: Tőlem szeretheti. Én nem a maga szerelmeit kritizálom, hanem a munkastilusát. Miért nem forradalmositjuk a munkamódszereinket? Miért nem emeljük a szellemi munka szervezettségét a bányászat szinvonalára?

FÄRBEL: Értem... Dramaturgiai nagyüzem tudatképző brigádjai...

SCHNELL: Maga úgy belehabarodott az új drámairó keresésébe, hogy elmulasztotta átdolgozni a „Hermann csatáját". Hagyomány!

FÄRBEL: De nem haladó.

SCHNELL: Mindegy! Tegnap a Berliner Zeitung egy sort idézett a „Hermann csatájá"-ból. Ez nekem elég. Csekély szövegváltoztatásokkal elsőrangú forradalmi művé fog alakulni. Félóra múlva értekezlet a „Hermann csatájá"-ról. (El.)

(BESZÓLITJÁK A SZERZŐKET.)

ZAUN (fiatalember, csontkeretes pápaszem, rövidre nyirott haj, micisapka, mérték után készült munkásruha): **Nevem Zaun. A tudományos szinpadművészet partizánja vagyok. A történelmi dialektikus materializmus módszerét racionális, politikai képkapcsolással társitva alkalmassá tettem bármely élmény szinpadi lebonyolitására.**

FÄRBEL: Nézze, az ön darabja...

ZAUN: Hizlalási szerződés. Tandráma.

FÄRBEL: Nézze, ez a hizlalási szerződés...

ZAUN: Egyetértek. A szövetkezeti rendszer fejlődése folyamán elvesztette az időszerűségét. Fejben már át is dolgoztam.

FÄRBEL Fürge munka! Még mindig a fehérjetartalmú erőtakarmányról szóló verssel kezdődik?

ZAUN: Dehogy! Szövetkezeti darabnál ide karének kell.

FÄRBEL: Kérem, nem lehet egy darabot...

ZAUN: Világos. Statisztikával fogom a darabot kezdeni.

FÄRBEL: Kérem, nem lehet egy darabot statisztikával...

ZAUN: Úgy is van! Már el is vetettem a témát és a tandrámámat a nagy épitkezések... a nagy épitkezések környezetébe helyezem át.

FÄRBEL: Gyorsaság nem boszorkányság. És a hizlalás?

ZAUN: Átalakul munkanappá. A szocialista hétköznap dokumentumélményévé. Harmónikaszó, kacagás, optimizmus, zászlók. Finálé: é-len-já-ró módszerekkel épitjük új vi-lá-gunk...! Jó?

FÄRBEL: Rossz!

ZAUN: Igaza van. Nem elég drámai. Martinkemence, robbanás a zárt függöny mögött...

FÄRBEL: Nem, nem, nem... (Belép egy másik szerző: Strämmchen kisasszony.) **Mi tetszik?**

STRÄMMCHEN: Meg akarom ragadni az alkalmat, hogy eljátsszam önnek a darabomat.

ZAUN: Új ötlet: éjjel, értekezlet...

FÄRBEL (kirobban): **Írja meg és küldje be az idegklinikának!**

ZAUN: Remek! Hát kijött a sodrából? Ezzel igazolva is vagyok. Hálás köszönet! (El.)

STRÄMMCHEN: „Az ügynöknő és az élmunkásnő", drámai ciklus 15 részben, évente megjelenő folytatásokban. Persze, el kell játszanom.

FÄRBEL: Sajnos, tekintettel az egészségi állapotomra...

STRÄMMCHEN: II. felvonás, 3. jelenet! (Teljesen hatalmába veszi Färbelt.) **A nagy hengersor nem működik; csakis ön, a gyorsvágó mentheti meg a termelést...**

FÄRBEL: Én!

STRÄMMCHEN: (Färbel elé állitja a telefont): **Ön itt áll, a munkapadjánál. Körülhullámozza a gépzajok szimfóniája az éjszakában.** (Gépzörejeket utánoz, összehúzza a függönyöket, meggyujtja az iróasztallámpát.)

FÄRBEL: Mit csinál?

STRÄMMCHEN: A sugárzó jövő fénycsóvái örvénylik körül az ön gigászi alakját. Hatalmas tenyerei mint harapófogók szoritják a munkadarabot... és erre... és erre... (Nyög.)

FÄRBEL: Mi baja?

STRÄMMCHEN: Fellép az ügynöknő! El akarja önt csalni a munkahelyéről. Ó, jöjj velem szép fiú, ó jószte... (Az iróasztal alá akarja vonszolni.)

FÄRBEL: Eresszen el!

STRÄMMCHEN (a padlón fekve átkarolja Färbelt): **Nem eresztlek, hacsak éltem ki nem oltod!** (A lármára beront több szerző, köztük Rehorst, egy germán óriás.)

REHORST: Ezt hivják maguknál fiatal tehetségek támogatásának? Így aztán nem is csodálom, hogy nem tudta értékelni a művemben rejlő erkölcsi erőt.

FÄRBEL: Az ön műve...?

REHORST: 1938-ban 27-szer tapsolták a színészeket a vasfüggöny elé. Akkor „Hazafiak" volt a cime. Most „Hazaárulók"-nak nevezem, sőt kissé át is dolgoztam.

MOHNHAUPT (újabb szerző, belép): **Az én szindarabomnak az élet minden viszonylatában azonos az időszerűsége. Felöleli az objektivizmus, prakticizmus, kozmopolitizmus, realizmus, pacifizmus, szociáldemokratizmus, ökonomizmus, baloldali radikalizmus, sportreform, iskolareform minden problémáját...**

FÄRBEL: Könyörgök, az én kedvemért, vegye még bele a tébolydák reformját is...

Forditotta: Háy Gyula

Hogyan kaphatnának az üzemek több operabérletet?

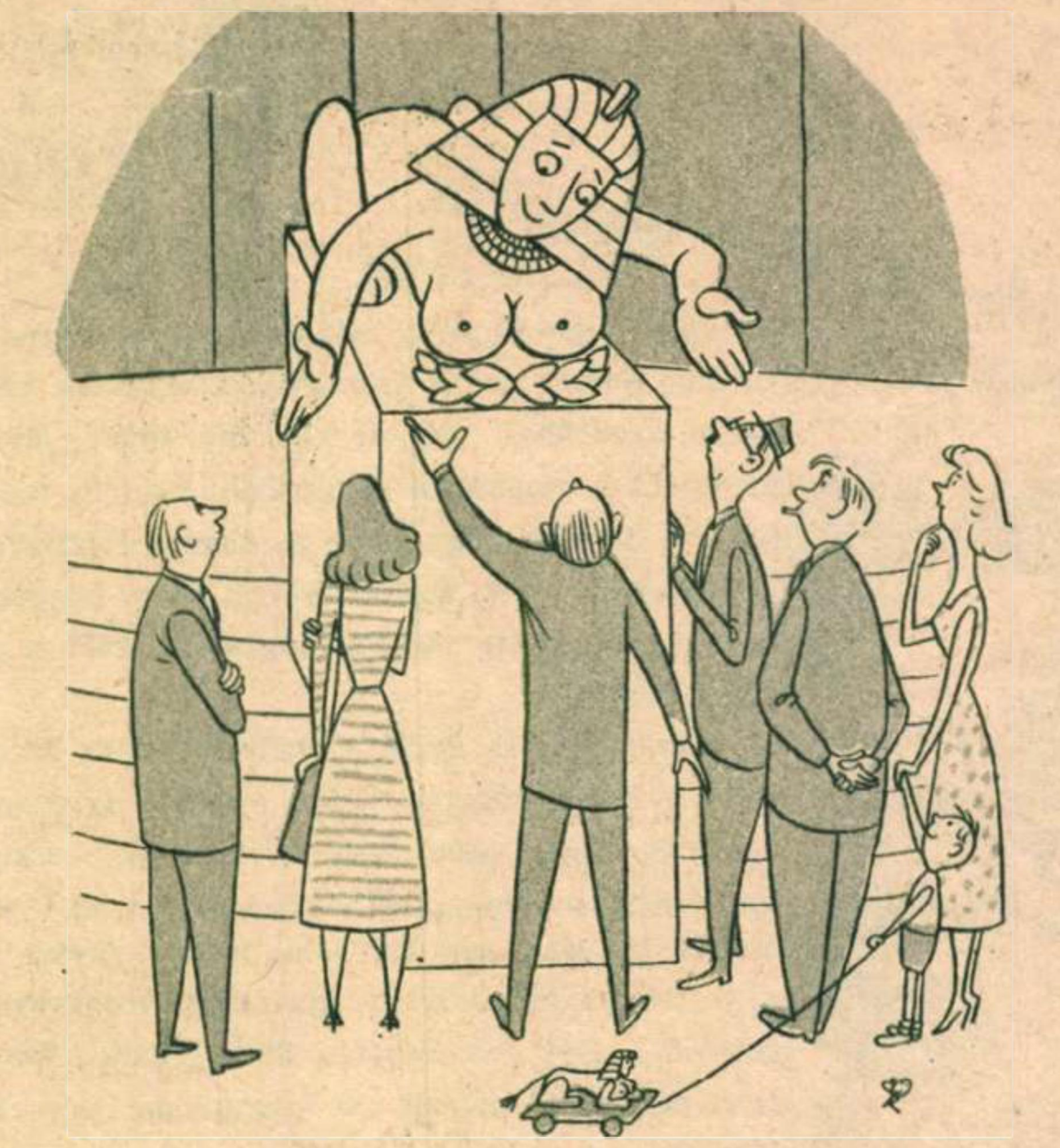

A sphinx se tudja...

* * *

LEKÉSETT

A Magyar Filmgyártó Vállalat apróhirdetés útján keresett „szép külsejű kövér kislányt" egy úttörő filmhez.

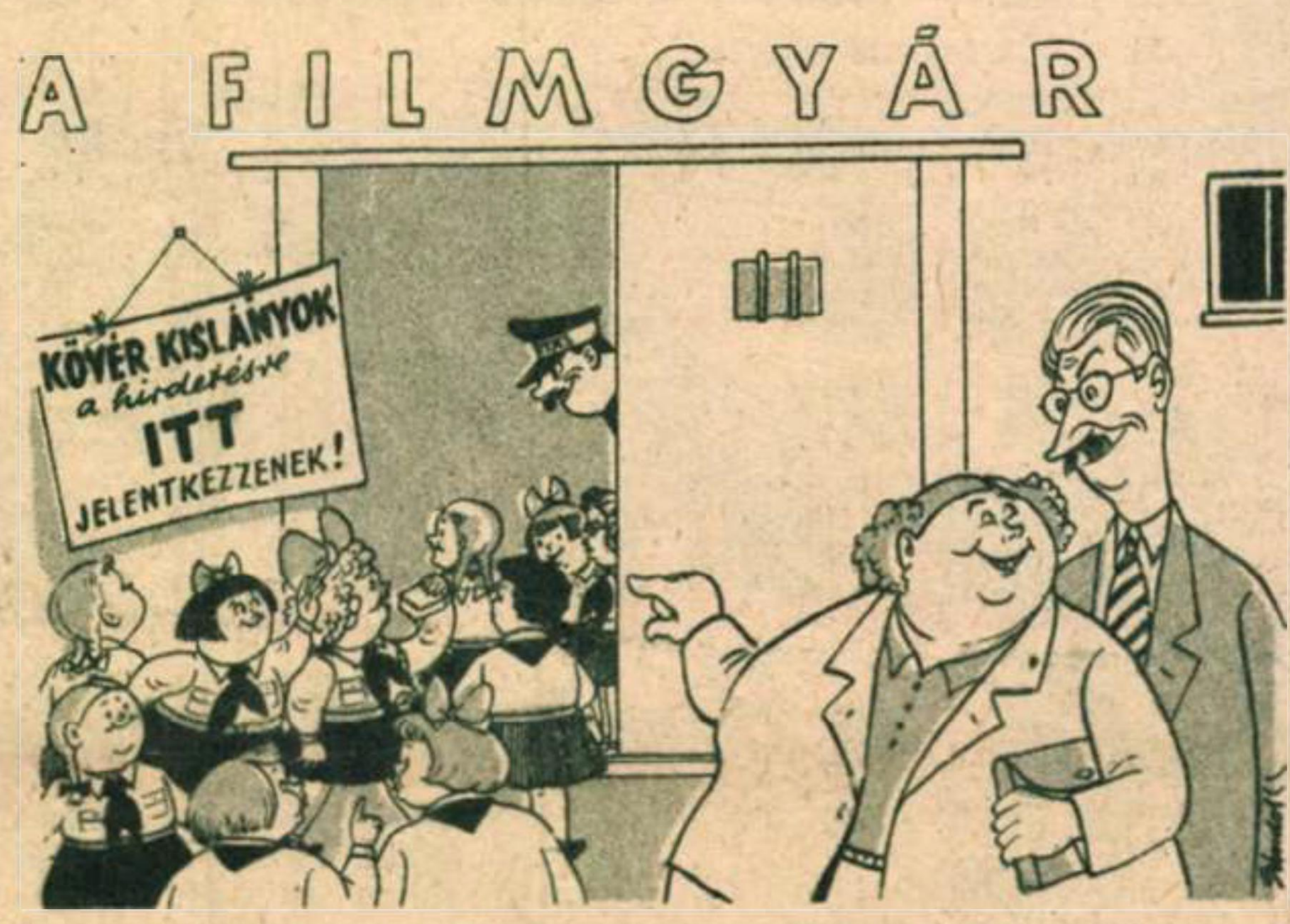

— Látod, Ödön, ha harminc évvel fiatalabb volnék, most megcsinálhatnám a karrieremet!

* * *

Ötletes zseni

A Képzőművészeti Alapnál négyzetméterre árazzák a festményeket.

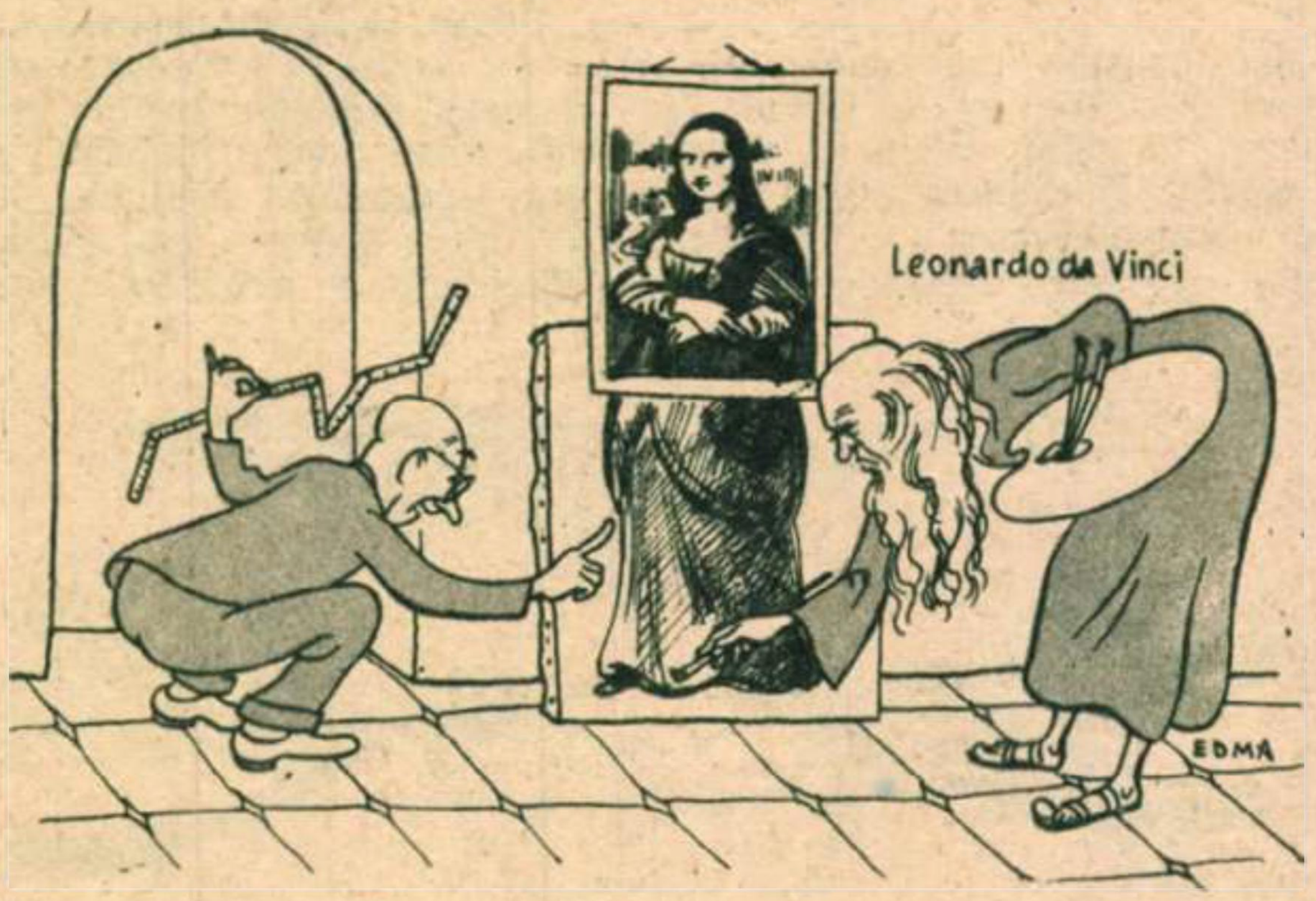

— Látja, így már jó, kedves mester. Ha az alsórészt is hozzáilleszti, akkor valamivel többet is fizethetünk érte...

* * *

Kényszerű produkció

A tabi járási tanács népművelési osztálya meghivta a karádi kulúrcsoportot, de a gépkocsit elfelejtették elküldeni.

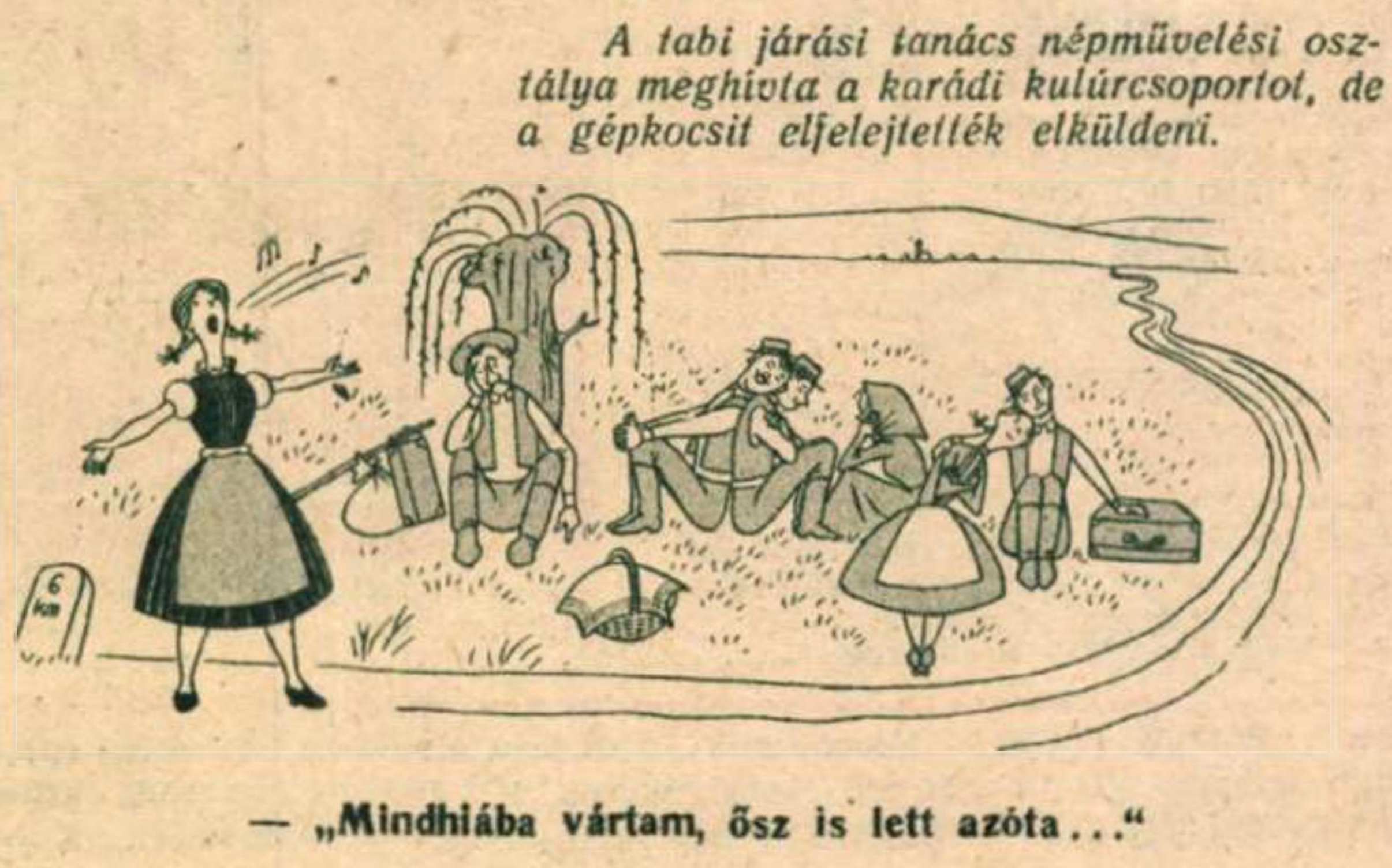

— „Mindhiába vártam, ősz is lett azóta..."

Feleky Kamill:

VILLÁSREGGELI

Ez alkalommal meglehetősen különös körülmények között találkoztam a közönséggel. A közönség döbbent tekintettel, hihetetlen meglepetéssel állt a lakása ajtajában és nem kis érdeklődéssel figyelte, hogy mit művelek? A következőt műveltem: felborzolt hajjal, nyitott ingben rohangáltam az első emeletről a negyedikre, a negyedikről az elsőre, lihegtem a fáradtságtól és kétségbeesetten menekültem Ruttkay Éva elől. Már ötödször tettem meg ezt a több-száz métert is kitevő meredek utat, mikor egy halkszavú fiatalember, Boglár András ismételten újra meg újra belekergetett a legkülönfélébb veszedelmekbe. Az egész lépcsőházban iszonyatos költözködés folyt. Több mint száz költözködési szakkáder cipelte le meg fel az iróasztalokat, a szekrényeket, fogasokat, irógépeket, számológmasinákat és mindazt a régebben leltárba vett, de jelenleg mozgásba lenditett tárgyat, ami egyáltalán elmozditható és ami abban az esetben, ha költözik a hivatal, természetesen elmozdul. Ezek között a mozgásba hozott leltári tárgyak között kellett bukdácsolnom, siránkoznom, bujkálnom. És mindezt egy teljes délelőttön keresztül. Amint már az imént közöltem, az én édes közönségem ott állt az ajtóban, a gangon és visszafojtott lélegzettel figyelt.

Aki még nem jött rá az első pillanatban, azzal közlöm, hogy a Pozsonyi-ut 38. szám alatti igen csinos épületben az új magyar filmburleszk, a „Költözik a hivatal" cimű bürokráciaellenes vigjáték egyik felvétele folyt. A film főszerepét játszom, azt a semmirekellő bitang gazembert, aki miatt megbolydul a máskor oly nyugodt hivatal és aki költöztet magáért a költöztetésért. Nos ezt a fickót kergeti a pozitiv Ruttkay Éva. De ez nem olyan egyszerű, mert a kergetés nem mindig úgy sikerül, ahogy azt az ifjú rendező, az imént említett Boglár András elképzelte. Ezért ismételtük újra meg újra a le meg fel rohanást. Mondanom sem kell, hogy a ház lakói őrült érdeklődéssel figyelték az esetet. Mindenkinek volt egy két ötlete, dramaturgiai tanácsa, rendezői elképzelése és valamennyit azért nem valósitottuk meg, mert már amúgyis sokan belebeszéltek a dologba. A forgatást a negyedik emeleten kezdtük. A közönség egyik tagja ott állt az ajtóban, igen kedves és csinos háziasszonyka volt. Meglátott és felismert. Látta, hogy kezdek fáradni, odajött hozzám:

— Mondja kedves Feleky Kamill, nem inna egy jó erős feketét?

Őszinte leszek önökhöz kedves olvasók, nem sokat haboztam, bementem, megittam a duplát. Megköszöntem, távoztam.

Leköltözött a forgatócsoport a harmadik emeletre. Egy kedves öreg házaspár sámlit hozott ki, ráült és onnan nézte, hogy kinlódunk. Tizenegy felé megszólitottak:

— Jaj, kedves Feleky... hogy maga még mindig nem öregszik meg — csapta össze a kezét a néni.

A bácsi gyakorlatiasabb volt:

— Mondja Feleky, akar egy kis szalonnát? Most kaptuk faluról...

Nem sokat haboztam, mert szédültem az éhségtől. Bementem megettem a szalonnát. Megköszöntem, távoztam.

A második emelet egyben limonádéval kináltak meg, az első emeleten jégbehűtött őszibarackkal. Bementem, megettem, megköszöntem, távoztam.

Egy órakor, sajnos, befejeztük a forgatást. Fájó szivvel hagytam abba. Arra gondoltam, hogy a földszinten túrósgombóc volt ebédre ribizli lekvárral. És én azt nagyon szeretem.

A kalocsai szabadpiacon

Országh-Sándor riportja

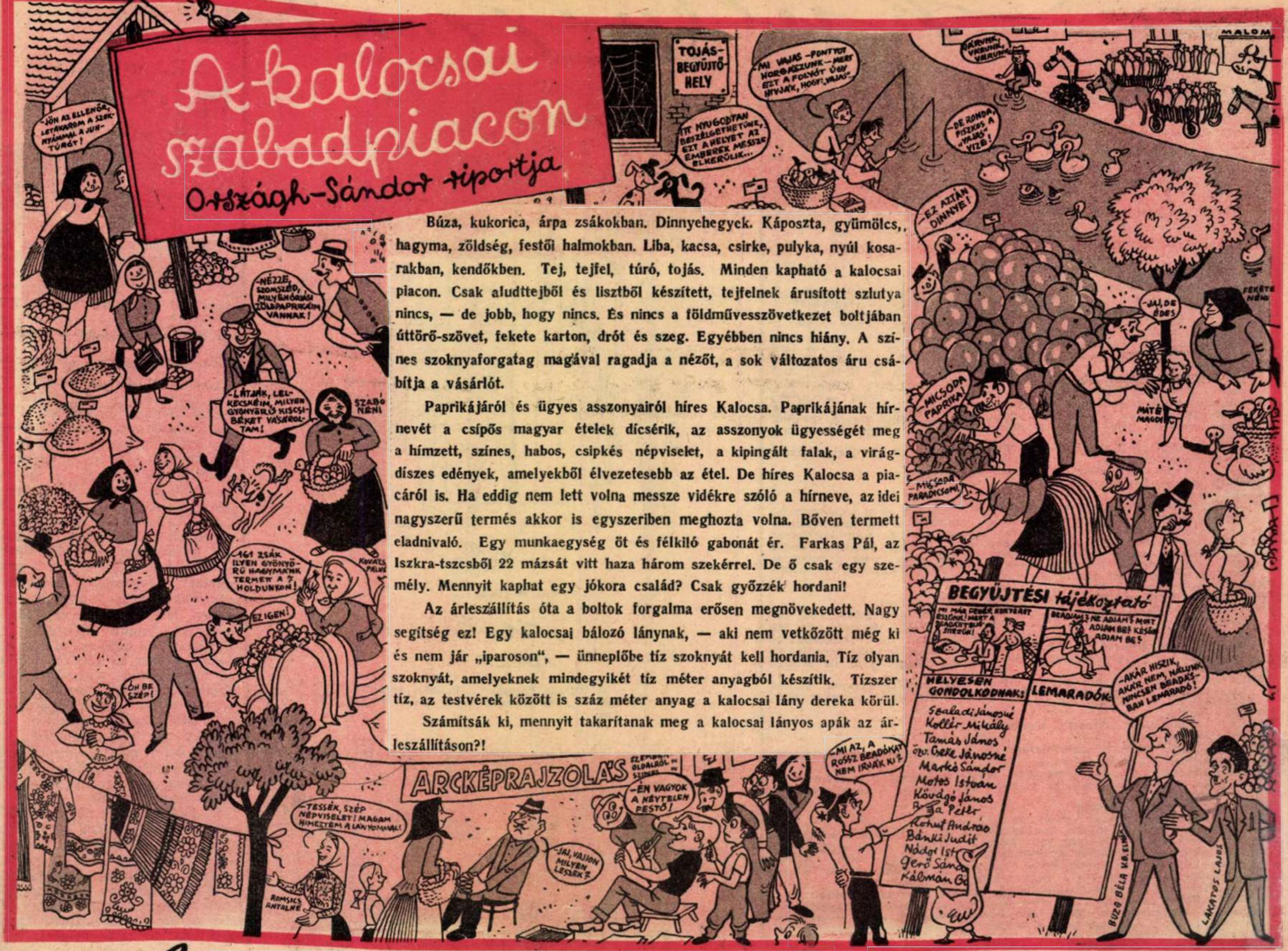
JÖN AZ ELLENŐR, LETAKAROM A SZOKNYÁMMAL A JUHTÚRÓT!
NÉZZE, SZOMSZÉD, MILYEN ÓRIÁSI ZÖLDPAPRIKÁIM VANNAK!
LÁTJÁK, LELKECSKÉIM, MILYEN GYÖNYÖRŰ KISCSIBÉKET VÁSÁROLTAM!
SZABÓ NÉNI
161 ZSÁK ILYEN GYÖNYÖRŰ HAGYMÁNK TERMETT A 7 HOLDUNKON!
KOVÁCS PÁLNÉ
EZ IGEN!
ÓH BE SZÉP!
TOJÁS-BEGYŰJTŐ-HELY
ITT NYUGODTAN BESZÉLGETHETÜNK, EZT A HELYET AZ EMBEREK MESSZE ELKERÜLIK...
MI VAJAS-PONTYOT HORGÁSZUNK — MERT EZT A FOLYÓT ÚGY HÍVJÁK, HOGY: „VAJAS”
VÁRUNK, VÁRUNK, VÁRUNK
MALOM
DE RONDA, PISZKOS A „VAJAS” VIZE!
EZ AZTÁN DINNYE!
FEKETE NÉNI
JAJ, DE ÉDES
MICSODA PAPRIKA!
MÁTÉ MAGDI
MICSODA PARADICSOM!
BEGYŰJTÉSI tájékoztató
MI MÁR FEHÉR KENYERET ESZÜNK! MERT A BEADÁSSAL SIETTÜNK!
BEADJAM? NE ADJAM? MOST ADJAM BE? KÉSŐBB ADJAM BE?
HELYESEN GONDOLKODNAK:
LEMARADÓK:
Szaladi Jánosné
Kollár Mihály
Tamás János
özv. Geke Jánosné
Markó Sándor
Motos István
Kövdgó János
B a Péter
Kohut András
Bánki Judit
Nádor Ist
Gerő Sán
Kálmán G
AKÁR HISZIK, AKÁR NEM, NÁLUNK NINCSEN BEADÁSBAN LEMARADÓ!
BÚZA BÉLA V.B.ELN.
LAKATOS LAJOS
MI AZ, A ROSSZ BEADÓKAT NEM ÍRJÁK KI?
ARCKÉPRAJZOLÁS
SZEMBŐL OLDALRÓL
ÉN VAGYOK A NÉVTELEN FESTŐ!
TESSÉK, SZÉP NÉPVISELET! MAGAM HIMEZTEM A LÁNYOMMAL!
ROMSICS ANTALNÉ
JAJ, VAJJON MILYEN LESZEK?

Búza, kukorica, árpa zsákokban. Dinnyehegyek. Káposzta, gyümölcs, hagyma, zöldség, festői halmokban. Liba, kacsa, csirke, pulyka, nyúl kosarakban, kendőkben. Tej, tejfel, túró, tojás. Minden kapható a kalocsai piacon. Csak aludttejből és lisztből készített, tejfelnek árusított szlutya nincs, — de jobb, hogy nincs. És nincs a földművesszövetkezet boltjában úttörő-szövet, fekete karton, drót és szeg. Egyébben nincs hiány. A színes szoknyaforgatag magával ragadja a nézőt, a sok változatos áru csábítja a vásárlót.

Paprikájáról és ügyes asszonyairól híres Kalocsa. Paprikájának hírnevét a csípős magyar ételek dícsérik, az asszonyok ügyességét meg a hímzett, színes, habos, csipkés népviselet, a kipingált falak, a virágdíszes edények, amelyekből élvezetesebb az étel. De híres Kalocsa a piacáról is. Ha eddig nem lett volna messze vidékre szóló a hírneve, az idei nagyszerű termés akkor is egyszeriben meghozta volna. Bőven termett eladnivaló. Egy munkaegység öt és félkiló gabonát ér. Farkas Pál, az Iszkra-tszcsből 22 mázsát vitt haza három szekérrel. De ő csak egy személy. Mennyit kaphat egy jókora család? Csak győzzék hordani!

Az árleszállítás óta a boltok forgalma erősen megnövekedett. Nagy segítség ez! Egy kalocsai bálozó lánynak, — aki nem vetkőzött még ki és nem jár „iparoson“, — ünneplőbe tíz szoknyát kell hordania. Tíz olyan szoknyát, amelyeknek mindegyikét tíz méter anyagból készítik. Tízszer tíz, az testvérek között is száz méter anyag a kalocsai lány dereka körül.

Számítsák ki, mennyit takarítanak meg a kalocsai lányos apák az árleszállításon?!

Ludas Matyi a Budafoki-úti Dohánygyárban

Hogy múlik az idő! Idestova négyszáz éve, hogy egy Nicot János nevű követ mélyen meghajolt Medici Katalin előtt és megkérdezte:

— Rágyujt Felséged?

A nő meghökkent. Abban a hiszemben volt szegény, hogy még nem találták fel a dohányzást. Aztán rágyujtott. Krákogott, köhécselt, szidta az akkori dohányjövedéket.

— Nem ízlik? — kérdezte a követ.

— Az ember nem győzi szuflával és kovával, — dünnyögött a királynő.

— Majd jobb lesz minden, ha feltalálják a gyufát és a rólam elnevezett de-nicotint, — válaszolta a követ és ezzel lezárták a cigaretta körül felmerült panaszkönyv első lapját.

*

A Budafoki-úti dohánygyár virágos udvarát gyöngéden cirogatja a szeptemberi verőfény.

Fenn a hűvös, tárgyilagos igazgatói irodában Czapek Ede igazgatóhelyettesnek előadjuk a panaszokat, amelyek Medici Katalin óta lényegesen szaporodtak. Tőmondatokban:

— Kicsurog a dohány a cigarettából. Nem szelel. Pocsékolja a gyufát. Szétválik a papír. Tele van csutkával. Sokszor nem lehet „5 éves Tervet“-et kapni.

Czapek Ede 36 esztendeje szolgálja a dohánygyártást. Megedződött. Jóképű, fiatalos külsejű ember, úgy látszik nem fogott rajta a dohányosok átkozódása.

— Minden bajon, minden panaszon segítünk — feleli. — Elfogadjuk a közönség és a sajtó kritikáját. A Bástyát addig szidták, amíg megszüntettük. A Ludas Matyi adta meg neki a kegyelemdöfést.

Vegyük sorra a panaszokat. A ragasztás egyre tökéletesebb, ma már ritkán csurog ki a dohány. Idegen anyag igen-igen ritkán kerül a dohány közé. Néha a gyufa rossz, nem a cigaretta és így a gyufa pocsékolja a dohányt. A népszerű „5 éves Terv“ most már bőven kapható.

— És a Népstadion?

— Hét milliót gyártottunk belőle és az utolsó szálig elfogyott.

— Az utolsó szál gyufáig...

Czapek elvtárs legyintett:

— Mindenki rólunk viccel. Vasárnap a rádió is kifigurázott bennünket. Mintha a rádióban minden műsor tökéletes volna!

— Kikérjük magunknak. Ezt mi sem állítottuk!

*

Krompanszky művezető vesz át bennünket. Mint gyártó kiváló szakember, de mint dohányzó elárulta a zászlót. Harmincegy éven keresztül szenvedélyesen cigarettázott, aztán egyszerre abbahagyta.

— Azóta tizenhat kilót híztam, de ezt ne tessék megírni, nem jó reklám a dohánygyártásnak.

(A művezető téved. A kövér nők fogyókúra helyett cigarettázni fognak.)

Első útunk a dicsőségtábla elé vezet. Gál Jánosné 174 százalékot teljesített, Bánhegyi Antalné 126-ot. Kora reggel már kitették a tegnapi eredményeket, ami maga is szép teljesítmény.

*

Sokat fejlődött a gyár, amióta utoljára járt itt a Ludas Matyi. Modernebb rendszer szerint keverik a különböző dohányfajokat, sok újfajta importárut kaptunk Kínából, az újítók serege gyorsabbá, jobbá fejlesztette a termelést. Komolyan vette a gyár a minisztertanács felhívását a jobb minőségért, — és ezen a téren is szép eredményeket ért el.

A gépi technika is sokat haladt. Megcsodáltunk egy Nipman-rendszerű gépet, amely két munkásnő közreműködésével játszi könnyedséggel több mint másfélmillió cigarettát csomagol be egy nap alatt.

*

Akadnak hibák is. Nagyváczi Ferenc másfél évig dolgozott egy újításon. Húsz százalék papirost takarítanak meg vele. Szemléltetőleg mutatja meg két doboz „5 éves Terv“-en, a régi doboz sokkal nagyobb, de az újban kényelmesebben sorakoznak a cigaretták.

— Kapott már érte jutalmat?

— Ő még nem, — feleli szerényen, — csak április óta használják az újítást és még nincs „kiértékelve“.

*

Az újságíró és a rajzoló derűlátással fejezi be a körsétát. Sok biztató ígérettel, sok nagyvonalú tervezgetéssel találkoztak. Új receptek készülnek, új vegyülékek rotyognak, szakértő ínyek próbaszívásai után jobb minőséget gyártanak. Egy kis szakmai tréfálkozással elmondhatjuk, hogy a gyár vezetői mellreszívták a kritikát és igyekeznek megtalálni a fogyasztóközönség szívéhez (illetve tüdejéhez) vezető utat.

(s. a.)

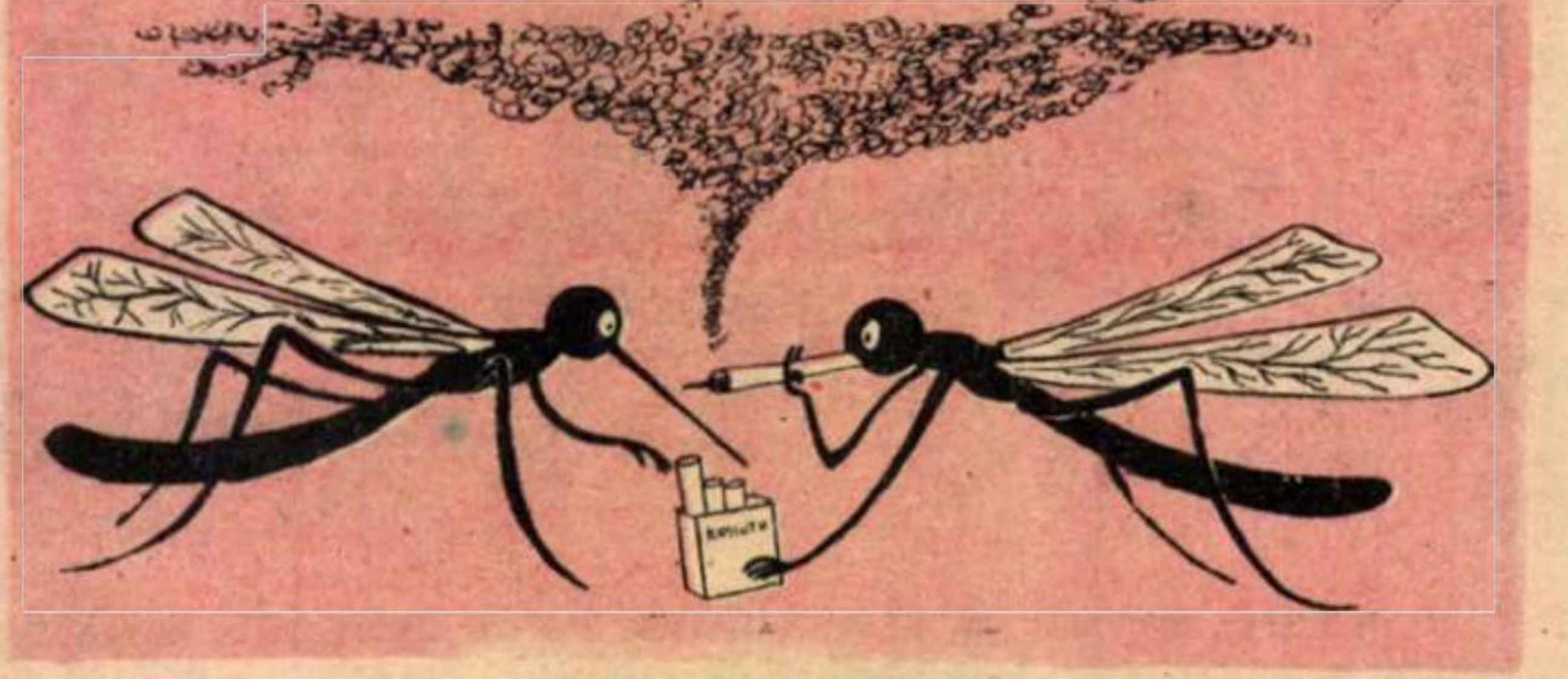

— Tanuld meg, édes fiam, hogy az emberek ellen „Kossuth“-cigarettával lehet legjobban védekezni. Annak a füstjétől pánikszerűen menekülnek..

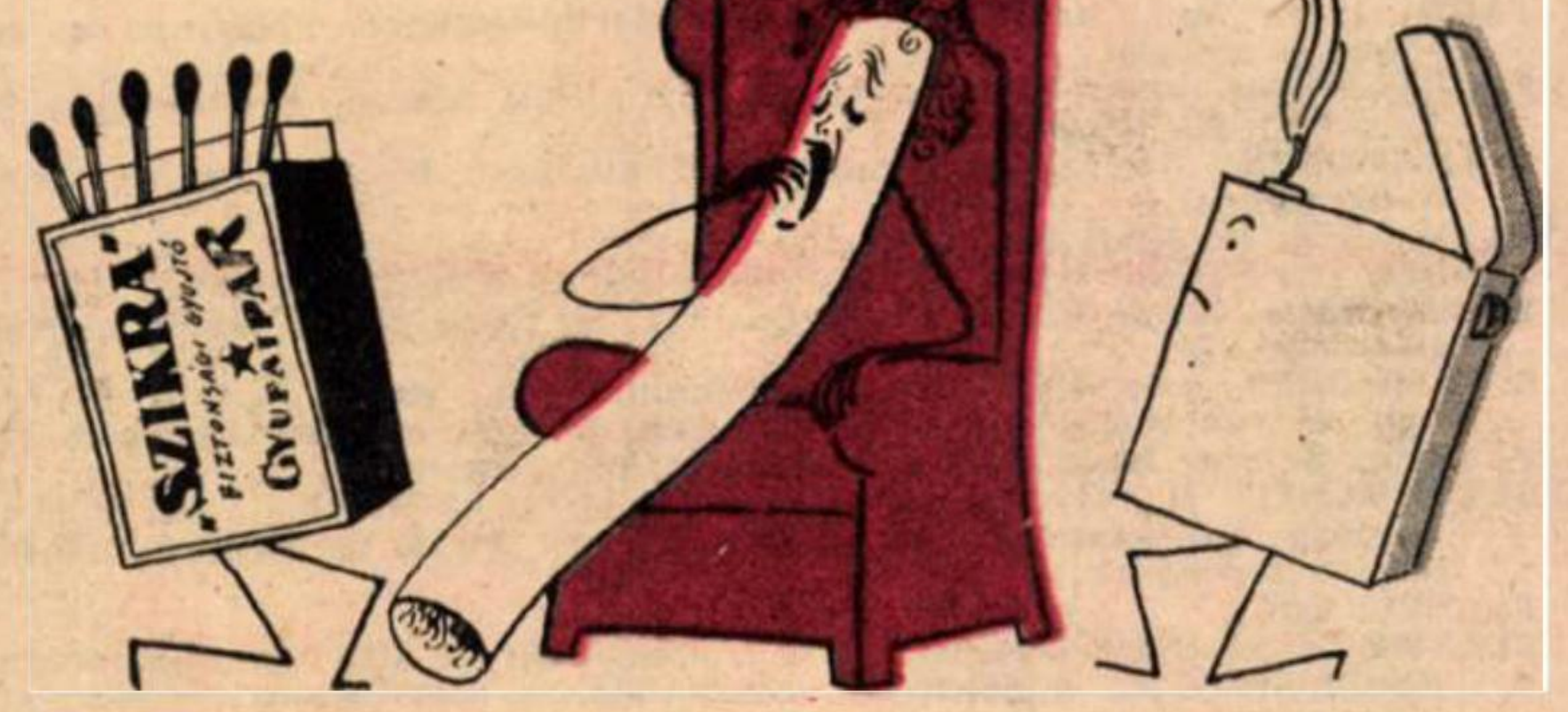
SZIKRA
BIZTONSÁGI GYUJTÓ
GYUFAGYÁR

Kár a benzinért, kár a foszforért... Ennek hiába udvarolunk, rögtön elalszik...

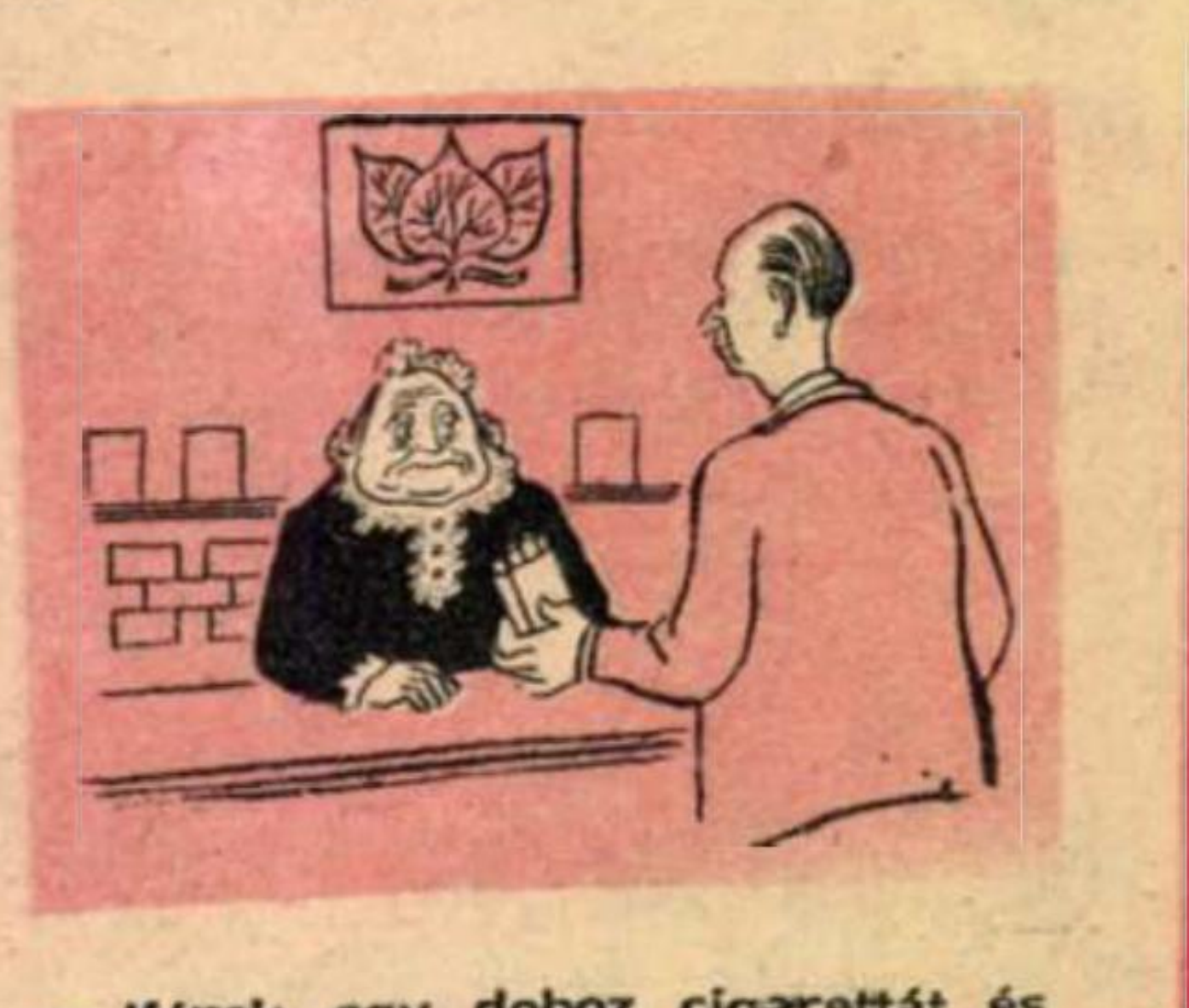

— Kérek egy doboz cigarettát és hozzá egy csomag cigarettapapírt...
— Minek hozzá a papír?
— Megragasztani a cigarettát...

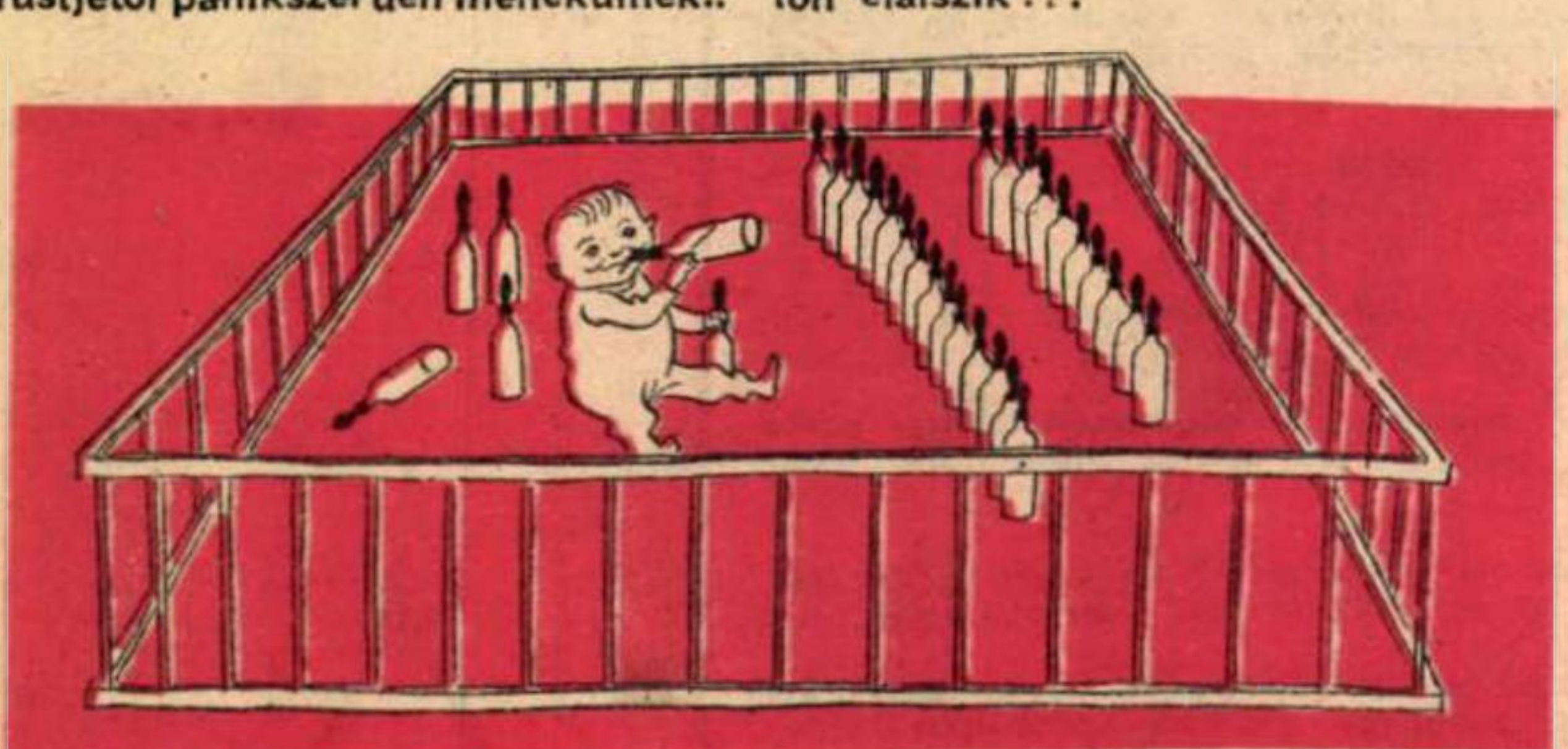

Vidám próbaszívás a Dohánygyár bölcsődéjében

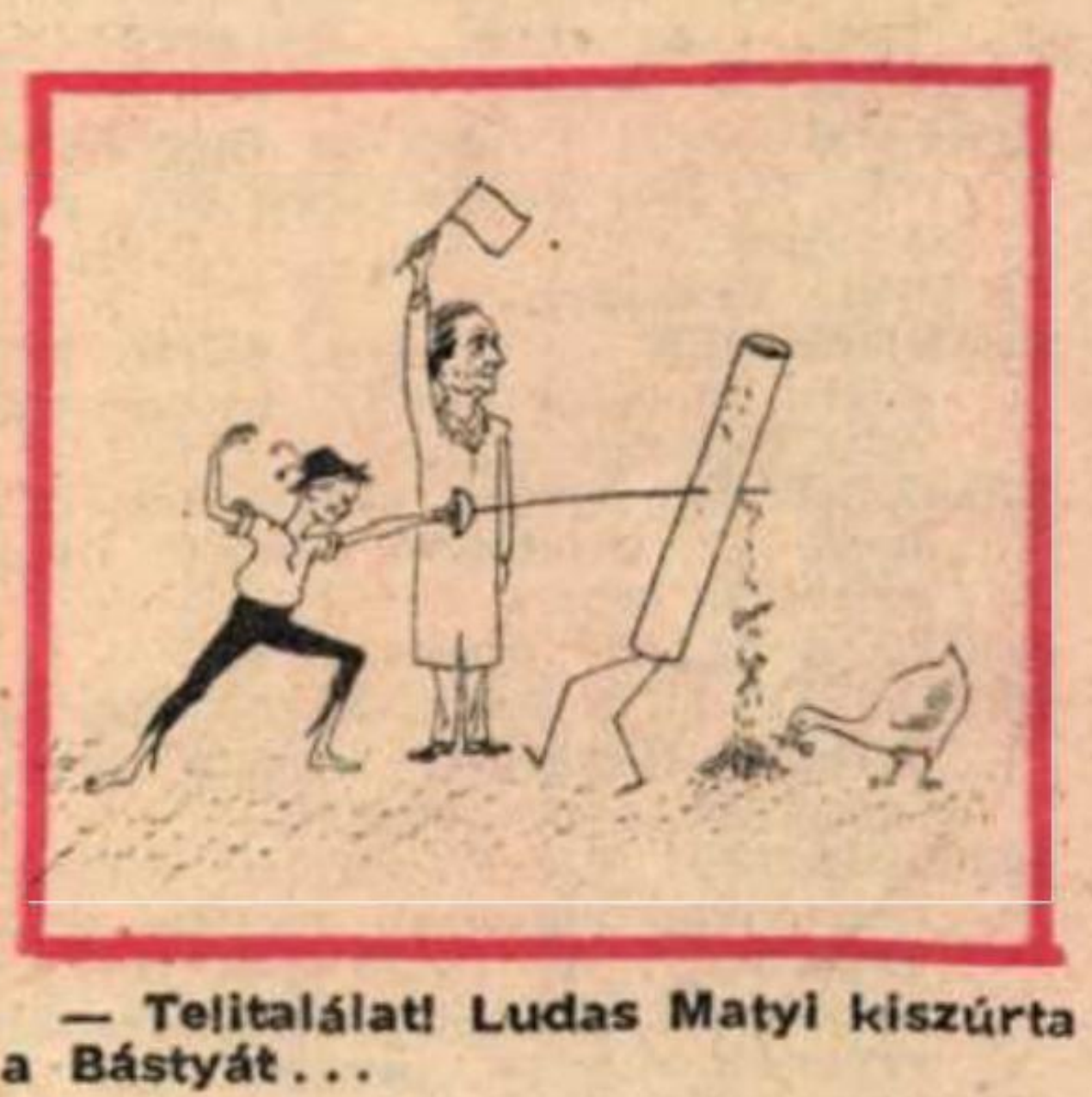

— Telitalálat! Ludas Matyi kiszúrta a Bástyát...

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-002, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-u. 10. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 267.000.